

CREDINȚA ȘI FAPTELE

Ellen G. White



Prefață

Având în vedere interesul continuu față de marile adevăruri vitale cu privire la neprihănirea prin credință, îndreptățire și sfințire, ar fi bine să ascultăm mai mult din învățăturile pe care solul Domnului le-a prezentat de-a lungul anilor.

Pentru a oferi o imagine cu privire la modul în care este tratat acest subiect în învățăturile ei, personalul Fundației Ellen G. White a adunat aici, într-o succesiune cronologică neelaborată, optsprezece scrieri, publicate începând din anul 1881 și până în anul 1902. Predicile și articolele ei, atât cele din Review and Herald -- destinate bisericii, -- cât și cele din Signs of the Times -- pentru cititorii din afara bisericii, -- schițează cu consecvență adevărurile fundamentale cu privire la mântuire, așa cum sunt exprimate în Lege și Evanghelie. Numeroasele citate selectate sunt introduse prin câte o declarație categorică, așa cum este, de exemplu, Manuscript 36, 1890, scris în perioada critică de după Conferința Generală din anul 1888, când, după cum scrie autoarea în altă parte, oamenii erau în „marele pericol de a adopta poziții false” cu privire la „credință și fapte”. (Manuscript 23, 1891.) Într-un manuscris fără titlu, din anul 1890, ea clarifică în termeni siguri aceste subiecte aflate în dezbatere.

Deși s-a adresat în ocazii diferite, Ellen White urmează deseori aceeași cale în tratarea adevărurilor vitale, iar prin citirea predicilor,

a articolelor și manuscriselor ei, în succesiunea lor firească, noi putem obține idei pătrunzătoare și valoroase. Fiecare este o prezentare echilibrată a subiectului, dar adesea cu accente distincte. Multe dintre materiale sunt redată în întregime, în timp ce altele au fost scurtate cu scopul de a economisi spațiul, așa încât conțin doar partea cu privire la credință și fapte, care, de obicei, este partea principală. Subtitlurile și o parte dintre titlurile capitolelor au fost puse de compilatori. Nu s-a încercat realizarea unei lucrări foarte detaliate. Cărțile ei și multe alte predici și articole tratează aceste adevăruri vitale. Oricine parcurge aceste materiale va vedea cu claritate importanța subiectului pentru fiecare creștin. De asemenea, va observa poziția consecventă a autoarei care a fost condusă în mod deosebit de Domnul în prezentarea adevărurilor din articolele ce urmează.

Planul de Mântuire a omenirii pierdute se întemeiază pe acceptarea de către om, numai prin credință, a morții înlocuitoare a Domnului Hristos. Această învățătură a fost prezentată la porțile Edenului, când Adam și urmașii lui aduceau mielul de jertfă. Ea a fost prezentată în pustie, când Moise a înălțat șarpele de aramă, iar oamenii care aveau în sângele lor veninul șerpilor otrăvitori au fost vindecați privind cu credință la simbolul mântuitor. Ea a fost prezentată prin sistemul jertfelor, care i-a fost dat poporului Israel. Din nou și din nou, suntem învățați că mântuirea este primită prin har, prin credință, și, în același timp, suntem făcuți să înțelegem că:

„Deși, în ce privește mântuirea, adevărata credință se bazează în totalitate pe Domnul Hristos, ea va conduce la o conformare

deplină cu Legea lui Dumnezeu. Credința este manifestată prin fapte.” (The Review and Herald, 5 octombrie, 1886.)

Această concepție echilibrată se va vedea în citatele selectate, oarecum la întâmplare, pentru cartea prezentă.

De-a lungul veacurilor, începând cu Cain, marele vrăjmaș a combătut calea oferită cu bunăvoință de Dumnezeu, determinându-i pe locuitorii pământului să accepte ideea că omul care a ajuns păcătos prin călcarea Legii lui Dumnezeu trebuie să câștige meritele și mântuirea prin propriile fapte sau provocând suferințe propriului trup, sacrificându-și copiii pentru un Dumnezeu creat de mâinile lui, mergând în pelerinaje în locuri considerate a fi sfinte, făcând penitențe, punând bani în vistieria bisericii ori prin propriile eforturi chinuitoare în încercarea de a trăi o viață bună și virtuoasă.

Simpla experiență a acceptării mântuirii prin credință li se pare multora prea ușoară și nenumărați oameni care pretind că îl urmează pe Hristos, în realitate, adoptă poziția că mântuirea este obținută parțial prin credința în moartea lui Hristos pe Golgota și parțial prin efortul omenesc.

Deoarece primii adventiști de ziua a șaptea au înțeles cerințele Legii neschimbătoare a lui Dumnezeu, tendințele legaliste au fost o amenințare și, o perioadă de timp, au adus un rod nefolositor în experiența multora. Totuși cunoașterea minuțioasă a Legii lui Dumnezeu conduce la înlăturarea păcatului și la trăirea unei vieți sfinte. Acesta este cadrul pentru lectura cărții *Credința și faptele* -- o

carte despre Lege și Evanghelie.

Aproape de mijlocul celor două decenii reprezentate în acest material, la Minneapolis, Minnesota, în anul 1888 a avut loc Sesiunea Conferinței Generale, precedată de o adunare pastorală. La aceste întruniri, au fost accentuate adevărurile fundamentale cu privire la neprihănirea prin credință. Ellen White a caracterizat aceste dezbateri ca fiind o reînviore a unor adevăruri în mare parte pierdute din vedere. În cadrul Conferinței, ea nu a avut nici o prezentare cu privire la acest subiect. Mesajul principal al cuvântărilor ei a fost ca toți cei prezenți să-și păstreze inima deschisă pentru a primi lumina din Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum era prezentată de frații E. J. Waggoner și A. T. Jones. Primirea acestui accent nou a fost diversă. Unii dintre ascultători l-au acceptat cu bucurie și pe deplin, alții au luat o poziție neutră, iar alții l-au respins. Rapoartele spun cu claritate că mulți s-au întors de la acea Conferință, ducând cu ei o experiență nouă și plină de slavă în Hristos Isus.

Adevărurile fundamentale conținute în doctrina despre neprihănirea prin credință sunt atât de simple, încât nu a fost necesar ca Ellen G. White să scrie nici o carte detaliată pentru a le expune. Totuși subiectul apare frecvent în multe dintre cărțile ei, cu ilustrații sugestive, care se regăsesc ici și colo în diferite locuri. În anul 1893, ea a publicat un articol intitulat „Îndreptătit prin credință”. Acest articol apare în secțiunea de cincizeci de pagini din Selected Messages, cartea 1, intitulată „Hristos, neprihănirea noastră”. Vă recomandăm întreaga secțiune.

Experiența trăirii în căldura acceptării neprihănirii lui Hristos poate fi împărtășită astăzi și pierdută mâine, prin neglijență sau prin încumetare. Este o experiență personală de acceptare simplă și de încredere și poate fi destul de fragilă. Această experiență poate fi spulberată prin disputele cu privire la unele aspecte teologice subtile. Ellen White observa:

Mulți fac greșeala de a încerca să definească în amănunțime punctele subtile de deosebire dintre îndreptățire și sfințire. În definițiile date acestor doi termeni, adesea ei includ propriile idei și speculații. De ce să încercăm să fim mai preciși chiar decât inspirația cu privire la subiectul vital al neprihănirii prin credință? De ce să încercăm să prelucrăm fiecare detaliu, ca și când mântuirea ar depinde de faptul de a avea cu toții exact aceeași înțelegere a acestui subiect? Nu toți pot vedea în aceeași direcție. (Manuscript 21, 1891; de asemenea, în SDA Bible Commentary 6:1072.)

Sperăm ca numeroasele abordări ale adevărilor prezentate aici de solul Domnului să mențină subiectul vital al neprihănirii prin credință clar, echilibrat și necomplicat. Editorii și Consiliul de administrație al Fundației Ellen G. White, Washington, D.C., 7 decembrie 1978.

Capitolul 1

Ellen White clarifică subiectele

Apostolul Pavel spunea: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu?... Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru”. (1 Corinteni 6, 9-11.) Absența devotamentului, a evlaviei și a sfințirii omului din afară vine prin respingerea lui Isus Hristos, neprihănirea noastră. Dragostea de Dumnezeu trebuie să fie cultivată continuu....

În timp ce o categorie de oameni pervertește doctrina îndreptăririi prin credință și neglijează să se conformeze condițiilor prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu -- „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” -- o greșeală la fel de mare fac aceia care pretind că ei cred și că respectă poruncile lui Dumnezeu, dar se împotrivesc razelor prețioase de lumină -- nouă pentru ei -- reflectată de pe crucea Golgotei. Cei din prima categorie nu înțeleg lucrurile minunate pe care Legea lui Dumnezeu le conține pentru toți cei ce împlinesc Cuvântul Său. Ceilalți critică pentru nimicuri și neglijează lucrurile mai importante, mila și iubirea lui Dumnezeu.

Mulți au pierdut foarte mult pentru că nu și-au deschis ochii minții pentru a discerne lucrurile minunate ale Legii lui Dumnezeu. Pe de o parte, oamenii religiei, în general, au separat Legea de Evanghelie, în timp ce noi, pe de altă parte, am făcut aproape același

lucru, dar dintr-un alt punct de vedere. Noi nu le-am prezentat oamenilor neprihănirea lui Hristos și deplina semnificație a marelui Său Plan de Mântuire. L-am lăsat pe dinafară pe Domnul Hristos și am lăsat la o parte iubirea Sa fără egal, ne-am implicat în teorii și raționamente și am ținut predici bazate doar pe argumente.

Oameni neconvertiți predică la amvoane. Inima lor nu a experimentat niciodată, printr-o credință vie și temeinică, dovada plăcută a iertării de păcat. Prin urmare, cum pot ei să predice despre iubirea, simpatia și iertarea lui Dumnezeu? Cum pot ei să spună: „Privește și vei trăi?” Dacă veți privi la crucea Golgotei, veți dori să purtați crucea. Răscumpărătorul lumii a fost răstignit pe crucea Golgotei. Priviți-L pe Mântuitorul lumii, în care locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Poate cineva să privească și să contemple jertfa Fiului iubit al lui Dumnezeu, fără ca inima lui să fie sensibilizată și zdrobită, iar el gata să-I consacre lui Dumnezeu inima și sufletul?

Acest gând trebuie să fie pe deplin clarificat în orice minte: Dacă Îl primim pe Hristos ca Răscumpărător, trebuie să Îl primim și în calitate de Conducător. Până când nu Îl recunoaștem ca fiind Regele nostru și până când nu suntem ascultători de poruncile Sale, nu putem avea siguranța și încrederea deplină în Hristos ca Mântuitor al nostru. În felul acesta, dovedim că am ales să fim de partea lui Dumnezeu. Atunci, vom avea un cadru optim pentru exercitarea credinței, deoarece este o credință vie. Ea se manifestă prin iubire. Spuneți din toată inima: „Doamne, cred că Tu ai murit ca să mă mântuiești. Dacă Tu ai dat o valoare atât de mare sufletului

meu, încât ți-ai jertfit viața pentru mine, eu voi răspunde. Îți dau în păstrare viața mea și toate posibilitățile ei, cu toată slăbiciunea mea.”

Voința trebuie să fie adusă în armonie deplină cu voința lui Dumnezeu. Când acest lucru este înfăptuit, nimic nu se va putea opune razelor de lumină care strălucesc în inimă și în minte. Sufletul nu va mai fi împrejmuțit de obstacolele prejudecății, numind lumina întuneric și întunericul lumină. Lumina care vine din cer este bine primită, ca o lumină ce umple toate încăperile sufletului. Acest fapt este foarte plăcut și îi aduce bucurie lui Dumnezeu.

Credința și necredința

Cât de mult credem noi cu toată inima? Apropiati-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi. Acest lucru înseamnă să petreci mult timp cu Domnul în rugăciune. Când se află sub influența convingerii Duhului Sfânt, cei care s-au educat în scepticism și au cultivat necredința, întrețesând în experiența lor tot felul în întrebări pline de îndoială, înțeleg că este datoria lor să-și mărturisească necredința. Ei își deschid inima pentru a primi lumina care le este trimisă și, prin credință, trec de la păcat la neprihănire și de la îndoială la credință. Ei se consacră lui Dumnezeu fără rezerve, pentru a urma lumina Sa în locul pâlpâirilor aprinse de ei înșiși. Dacă își vor păstra consacrarea, vor vedea o lumină tot mai mare, iar lumina va continua să fie tot mai strălucitoare, ca soarele de la miezul zilei.

Necredința care este cultivată în suflet are o putere fascinantă. Semințele îndoielii, care au fost semănate, își vor aduce secerișul, dar ei trebuie să continue să smulgă fiecare rădăcină a necredinței. Când vor fi smulse, aceste plante vor înceta să crească, pentru că nu vor mai fi hrănite prin cuvinte și prin fapte. Sufletul trebuie să aibă plantele prețioase ale iubirii semănate în solul prețios al inimii și înrădăcinate acolo.

Idei confuze cu privire la mântuire

Oare nu putem noi să înțelegem că lucrul cel mai costisitor din lume este păcatul? Păcătuim cu prețul curăției conștiinței, cu prețul pierderii aprobării lui Dumnezeu și al despărțirii sufletului de El și cu prețul pierderii cerului. Păcatul întristării Duhului Sfânt al lui Dumnezeu și al umblării împotriva Lui i-a costat pe mulți pierderea mântuirii personale.

Cine poate măsura responsabilitățile fiecărui om pe care Mântuitorul nostru l-a răscumpărat cu sacrificiul propriei vieți? Ce scenă va fi, când judecata va începe și cărțile vor fi deschise pentru a dovedi salvarea sau pierderea tuturor oamenilor! Pentru a li se da răsplătirea finală celor credincioși și pedeapsa celor neascultători, necredincioși și nedrepti, va fi necesară hotărârea fără greș a Aceluia care a trăit ca om, a iubit omenirea și și-a dat viața pentru ea. Pentru cei care au luat parte la păcatele altor oameni și au acționat împotriva hotărârii lui Dumnezeu va fi o scenă înfricoșător de solemnă.

Din nou și din nou, mi-a fost prezentat pericolul de a susține, ca popor, idei false cu privire la îndreptățirea prin credință. De ani de zile mi-a fost arătat că Satana va lucra în mod special pentru a încurca mințile asupra acestui subiect. Legea lui Dumnezeu a fost tratată pe larg și a fost prezentată în adunări, aproape la fel de lipsită de cunoașterea lui Isus Hristos și a legăturii Sale cu Legea, cum a fost jertfa lui Cain. Mi-a fost arătat că mulți au fost ținuti departe de credință, din cauza ideilor confuze și amestecate cu privire la mântuire și a modului greșit în care au lucrat pastorii pentru a ajunge la inimi. Ideea care mi-a fost prezentată cu insistență timp de mulți ani este neprihănirea lui Hristos atribuită. M-am mirat că acest subiect nu a fost tema predicilor din bisericile noastre de pretutindeni din țară, în ciuda faptului că mie mi-a fost prezentat în mod continuu și insistent, iar eu am făcut din el tema aproape a fiecărei predici și cuvântări adresate oamenilor.

La cercetarea scrierilor mele din ultimii cincisprezece, douăzeci de ani, am constatat că ele prezintă subiectul în aceeași lumină -- și anume că aceia care se angajează în această lucrare de slujire solemnă și sfântă ar trebui să fie pregătiți în așa fel încât să cunoască principiile vii ale evlaviei practice din învățăturile Domnului Hristos și ale apostolilor. Ei trebuie să fie educați îndeosebi cu privire la lucrurile care constituie acea credință serioasă și vie.

Numai prin credință

Mulți dintre tinerii care sunt trimiși să lucreze nu înțeleg Planul de Mântuire și nici ce este adevărata convertire. De fapt, ei înșiși au

nevoie de convertire. Trebuie să fim luminați cu privire la acest punct, și pastorii trebuie să fie învățați să insiste mai mult îndeosebi asupra subiectelor care explică adevărata convertire. Toți cei care sunt botezați să dovedească faptul că au fost convertiți. Nu există o altă idee care trebuie să fie tratată cu mai multă seriozitate, să fie repetată mai des sau întipărită cu mai multă fermitate în mintea tuturor, cum este aceea cu privire la imposibilitatea omului căzut de a merita ceva prin faptele sale, oricât ar fi ele de bune. Mântuirea este primită numai prin credința în Isus Hristos.

Când se studiază acest subiect, ne doare inima să vedem cât de banale și de superficiale sunt remarcele unora care ar trebui să înțeleagă taina evlaviei. Ei vorbesc cu atâta nepăsare despre ideile corecte ale fraților noștri care cred și învață adevărul. Ei dau greș în a înțelege faptele reale care mi-au fost descoperite. Vrajmașul le-a încurcat atât de mult mintea în ceața și întunericul ideilor lumești, iar acestea par să fie atât de înrădăcinate în gândirea lor, încât au devenit o parte a credinței și caracterului lor. Ei îmi dovedesc faptul că numai o nouă convertire îi poate schimba și îi poate face să renunțe la aceste idei false. Ei se leagă de ele așa cum se prinde un înecat de salvatorul lui și în felul acesta își ruinează credința.

Domnul Hristos mi-a încredințat următoarea solie: „Trebuie să vă nașteți din nou, altfel nu veți putea intra în împărăția cerurilor”. Prin urmare, toți cei care au o înțelegere corectă a acestui subiect trebuie să renunțe la spiritul de controversă și să-L caute pe Domnul cu toată inima. Dacă vor face așa, îl vor găsi pe Hristos, și experiența lor religioasă va putea să aibă un caracter distinctiv. Ei

trebuie să le prezinte oamenilor în fiecare predică, neîncetat și cu claritate acest subiect -- simplitatea adevăratei evlavii. El își va găsi locul în fiecare suflet flămând și însetat, care dorește nespus să ajungă la siguranța speranței și a credinței și la încrederea deplină în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect: meritele fapturii create nu pot să schimbe cu nimic nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu și nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința cumpără darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de făptura creată. Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. Dacă vreun om este în stare să merite mântuirea, prin ceva ce ar putea face el, atunci se află pe aceeași poziție ca și catolicul care face penitențe pentru păcatele lui. Astfel, mântuirea ar fi parțial ceva datorat nouă, ceva ce poate fi obținut ca o răsplată care ni se cuvine. Dar, dacă omul nu poate să merite mântuirea prin nici una dintre faptele lui bune, atunci ea trebuie să fie în totalitate prin har, primită de omul păcătos pe temeiul faptului că o acceptă și crede în Isus. Ea este în totalitate un dar. Îndreptățirea prin credință este dincolo de orice controversă. Îndată ce este stabilit definitiv faptul că meritele câștigate de omul căzut prin faptele lui bune nu-i pot obține niciodată viața veșnică, orice controversă încetează.

Întru totul prin har

Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu pune acest subiect important mai presus de orice întrebare în mintea mea. Îndreptățirea

este întru totul prin har și nu este obținută prin nici o faptă pe care o poate săvârși omul căzut. Acest lucru mi-a fost prezentat cu claritate. Dacă un om înstărit are bani și proprietăți și îi aduce un dar Domnului, în mintea lui pot apărea idei false care strică darul, crezând că, datorită acestui dar, el merită favoarea lui Dumnezeu și că Domnul are obligația de a-l privi cu o bunăvoință deosebită.

Acest subiect încă nu a fost prezentat suficient de mult și de clar. Domnul i-a încredințat omului bunurile Sale, pe care le cere înapoi, iar omul trebuie să I le dea atunci când Providența îi semnaleză acest fapt și când sunt cerute de dezvoltarea lucrării Sale. Domnul a dat inteligența. El a dat sănătatea și abilitatea de a aduna câștigurile pământești. El a creat lucrurile de pe pământ. El își manifestă puterea divină de a face să crească toate bogățiile pământului. Acestea sunt roadele Sale, produse în ogorul Lui. El a dat soarele, norii, ploaia care fac vegetația să înflorească. În calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, voi adunați secerișul Său pentru a-l folosi în vederea împlinirii nevoilor voastre în mod judicios și păstrând echilibrul cu partea pe care o dăruiați pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu. Asemenea lui David, puteți să spuneți: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem.” (1 Cronici 29, 14.) Prin urmare, meritul fapturii create nu poate consta în faptul de a-l înapoia Domnului ce este al Său, deoarece a fost dintotdeauna dreptul Său să ceară ca bunurile Lui să fie folosite așa cum îndrumă providența Sa.

Pierderea privilegiilor oferite de Dumnezeu

Prin răzvrătire și prin apostazie, omul a pierdut favoarea lui Dumnezeu, și nu niște drepturi proprii, pentru că el nu putea să aibă nici o valoare, cu excepția celei acordate prin Fiul iubit al lui Dumnezeu. Această idee trebuie să fie înțeleasă. Omul a pierdut acele privilegii pe care Dumnezeu, în mila Sa, i le-a oferit ca pe un dar, ca pe o comoară încredințată spre a fi folosită pentru înaintarea lucrării Sale, pentru slava Sa și pentru binele fapturilor pe care le făcuse. În clipa în care a refuzat să asculte de Legile împărăției lui Dumnezeu, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu a ajuns necredincioasă față de guvernarea lui Dumnezeu și s-a făcut întru totul nevrednică de toate binecuvântările cu care o favorizase Dumnezeu.

Aceasta a fost poziția neamului omenesc după ce omul s-a despărțit de Dumnezeu prin păcătuire. După aceea, el nu a mai avut drept la nici o gură de aer, la nici o rază de soare sau la nici o firimitură de hrană. Omul nu a fost nimic, pentru că Dumnezeu l-a iubit atât de mult, încât L-a dăruit pe Fiul Său iubit, ca să sufere pedeapsa nelegiurii omului. Domnul Hristos S-a oferit să devină înlocuitorul și garantul omului, pentru ca, prin harul Său fără egal, omul să poată avea încă o posibilitate de încercare -- o a doua probă -- în care experiența lui Adam și a Evei este o avertizare de a nu călca Legea lui Dumnezeu așa cum au făcut-o ei. Atâta vreme cât se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu exprimate prin darul luminii soarelui și al hranei, partea omului este să se închine înaintea lui Dumnezeu ca semn al recunoașterii pline de mulțumire a faptului că toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Orice bun care îi este înapoiat

lui Dumnezeu, Îi aparține de drept, pentru că El este cel care l-a dat.

Omul a călcat Legea lui Dumnezeu, iar prin Răscumpărătorul i-au fost date făgăduințe noi, făcute pe un temei diferit. Toate binecuvântările trebuie să vină printr-un Mijlocitor. Acum, fiecare membru al familiei omenești este dat întru totul în mâinile lui Hristos și orice ar avea în viața aceasta -- fie că este darul banilor, al caselor, al pământului, al capacității de gândire, al puterii fizice, al talentelor intelectuale -- precum și binecuvântările vieții veșnice îi sunt date în proprietate ca fiind niște comori ale lui Dumnezeu ce trebuie să fie folosite cu credincioșie pentru binele oamenilor. Fiecare dar are sigiliul crucii și poartă chipul și semnătura lui Isus Hristos. Toate lucrurile vin de la Dumnezeu. De la binele cel mai mic și până la binecuvântarea cea mai mare, toate se revarsă pe o singură Cale -- o mijlocire supraomenească, stropită cu acel sânge care este de o valoare ce întrece orice estimare, pentru că în Fiul Său a fost chiar viața lui Dumnezeu.

Prin urmare, nici un om nu-I poate da lui Dumnezeu ceva care să nu fie deja al Său. Rețineți acest gând: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-ți aducem.” (2 Cronici 29, 14.) Acest gând trebuie să le fie prezentat oamenilor oriunde mergem -- că noi nu avem nimic, nu putem oferi nimic de valoare, prin fapte sau credință, fără să-l fi primit mai întâi de la Dumnezeu, nu avem nici un lucru pe care El să nu poată oricând să pună mâna și să spună: Acestea sunt ale Mele -- daruri, binecuvântări și înzestrări pe care ți le-am încredințat, nu ca să te îmbogățești, ci pentru ca să le folosești cu înțelepciune pentru binele lumii.

Totul este de la Dumnezeu

Întreaga creație îi aparține lui Dumnezeu. Dacă l-ar neglija pe om, Domnul ar putea să-i oprească îndată răsufarea. Tot ce este și tot ce are El depinde de Dumnezeu. Întreaga lume este a lui Dumnezeu. Casele omului, realizările personale, tot ce este valoros sau strălucitor, totul i-a fost dat de Dumnezeu. Toate darurile lui Dumnezeu trebuie să-I fie înapoiate prin ajutorul dat la cultivarea inimii omului. Darurile cele mai splendide pot fi așezate pe altarul lui Dumnezeu, iar oamenii îl vor lăuda și îl vor înălța pe Cel care li le-a dat pentru generozitatea Sa. De ce? „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-ți aducem.” (2 Cronici 29, 14.) Nici o faptă nu-l poate face pe om să merite iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, dar iubirea lui Dumnezeu care umple sufletul îl va determina să facă acele lucruri care au fost cerute întotdeauna de Dumnezeu și pe care omul le va îndeplini cu plăcere. El face doar ce a fost dintotdeauna dator să facă.

Îngerii lui Dumnezeu din cer, care nu au căzut niciodată, împlinesc fără încetare voia Sa. În îndeplinirea misiunilor lor pline de milă și în tot ce fac pentru lumea noastră, atât pentru cei drepecți, cât și pentru cei nedrepecți, pentru a călăuzi și apăra lucrarea mâinilor lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, îngerii pot să spună cu adevărat: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem”. Oh, dacă ochiul omenesc ar putea să prindă crâmpiele din slujirea îngerilor, dacă imaginația ar putea să atingă și să contemple slujirea bogată și plină de slavă a îngerilor lui Dumnezeu și luptele

în care se angajează ei în favoarea omului pentru a-l proteja, a-l conduce, a-l câștiga și a-l scoate din capcanele lui Satana, cât de diferite ar fi comportamentul și sentimentul religios!

Meritele fapturii create

Oamenii muritori pot intra în dezbateri care susțin cu înverșunare meritele fapturii create, fiecare străduindu-se să arate că are dreptate, dar ei, pur și simplu, nu știu că în tot acest timp prezintă în mod greșit adevărul, altfel decât este el în Isus, atât din punct de vedere al principiului, cât și al trăsăturilor lui caracteristice. Ei rătăcesc în ceață și au nevoie de iubirea divină care este reprezentată de aurul curățat în foc. Ei au nevoie de alifia cerească pentru ochi spre a discerne cu uimire nevrednicia totală a meritelor fapturii create în ce privește câștigarea răsplătirii vieții veșnice. Chiar dacă la picioarele Mântuitorului sunt puse munca și iubirea stăruitoare, realizările înalte și nobile ale intelectului, vasta capacitate de înțelegere și umila renunțare la sine, totuși toate acestea nu sunt cu nici o iotă mai mult decât harul și talentul care au fost primite la început de la Dumnezeu. Tot ce trebuie să fie dăruit nu este cu nimic mai puțin, decât cere datoria și nu poate fi adăugată nici o iotă peste ce s-a primit la început. De asemenea, înainte de a se înălța la Marele Iehova, într-un nor de tămâie parfumată pentru a fi primit ca o mireasmă plăcută, totul trebuie să fie trecut prin focul neprihănirii lui Hristos, pentru a fi curățat de orice influență pământească.

Mă întreb cum pot să prezint acest subiect așa cum este el?

Domnul Isus dă toată puterea, tot harul, toată pocăința, toate înclinațiile, toată iertarea de păcate, prezentându-i omului neprihănirea Sa, pentru ca el să o primească printr-o credință vie -- care, de asemenea, este darul lui Dumnezeu, Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi I-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu ca fiind o contribuție la mântuirea omului sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca o înaltă trădare. Îngerii stau în prezența Creatorului lor și privesc slava de neîntrecut care învăluie persoana Sa, ei îl văd pe Mielul lui Dumnezeu, care a fost dat încă de la întemeierea lumii pentru a trăi o viață de umilință, pentru a fi respins de oamenii păcătoși, pentru a fi disprețuit și răstignit. Cine poate măsura infinitatea acestui sacrificiu!

Domnul Hristos S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Sa, noi să putem fi îmbogățiți. Orice faptă pe care omul I-o poate aduce lui Dumnezeu va fi cu mult mai puțin decât o nimicnicie. Multe cereri sunt făcute vrednice de primit, numai pentru că sunt înălțate pe temeiul neprihănirii lui Hristos. Ideea de a face vreun lucru care să merite harul iertării este falsă de la început și până la sfârșit. „Neputând s-aduc nimic, Lângă crucea Ta azi pic.”

Ce nu poate să facă omul

Omul nu poate îndeplini nici o faptă eroică demnă de laudă, care să-i dea vreo slavă. Unii obișnuiesc să-i slăvească și să-i înalțe pe alții. Când aud și văd acest lucru, mă cutremur, pentru că mi-au fost descoperite multe situații din care viața de cămin a acestor oameni și ceea ce se petrece în interiorul inimii lor și am văzut că

sunt plini de egoism. Ei sunt imorali, întinați și josnici și nimic din faptele lor nu-i poate înălța înaintea lui Dumnezeu, deoarece tot ce fac ei este o urâciune în ochii Săi. Fără renunțarea la păcat nu poate avea loc nici o convertire adevărată, iar caracterul agravant al păcatului nu este sesizat. Îngerii lui Dumnezeu, care au o percepție a cărei sensibilitate nu a fost niciodată atinsă de ochii muritori, văd că faptele înlănțuite de influențe imorale, cu suflete și mâini necurate, își hotărăsc destinul pentru veșnicie, și totuși mulți oameni înțeleg foarte puțin ce este păcatul și care este remediul lui.

Auzim predicându-se atâtea lucruri cu privire la convertirea sufletului, dar ele nu sunt adevărul. Oamenii sunt învățați să creadă că, dacă cineva se pocăiește trebuie să fie iertat, presupunându-se că o astfel de pocăință este calea, este poarta spre cer, că pocăința are o valoare în ea însăși, cu care se poate cumpăra iertarea. Oare poate un om să se pocăiască în virtutea propriei puteri? Nu mai mult decât este capabil să se ierte singur. Lacrimile, țintele, hotărârile -- toate acestea sunt doar exercitarea corespunzătoare a însușirilor pe care Dumnezeu i le-a dat omului, ca și întoarcerea de la păcat pentru îndreptarea unei vieți care îi aparține lui Dumnezeu. Unde este meritul omului pentru a-și câștiga mântuirea sau pentru a aduce înaintea lui Dumnezeu ceva valoros și bun? Poate un dar în bani, case ori pământuri să vă așeze pe lista celor merituoși? Este imposibil!

Cu privire la îndreptățirea prin credință, există pericolul de a-i atribui un merit credinței. Când luați neprihănirea lui Hristos ca pe un dar, sunteți îndreptățiți fără plată, prin răscumpărarea lui Hristos.

Ce este credința? „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11, 1.) Este un asentiment intelectual față de faptele lui Dumnezeu, care angajează inima într-o consacrare de bunăvoie și în slujire adusă lui Dumnezeu, Cel care a dat înțelegerea, a impresionat inima, a atras la început atenția spre Hristos, ca să-L vadă pe crucea Golgotei. Credința înseamnă a-I da lui Dumnezeu puterile intelectuale, a-I încredința lui Dumnezeu mintea și voința și a-L face pe Hristos unica poartă de intrare în împărăția cerurilor.

Când oamenii vor înțelege că nu pot câștiga neprihănirea prin meritele faptelor proprii, și când îl vor căuta pe Domnul Isus Hristos cu o dependență deplină și fermă de El, ca fiind singura lor speranță, nu va mai exista atât de mult eu și atât de puțin Isus. Sufletele și trupurile sunt întinate și murdărite de păcat, inima este înstrăinată de Dumnezeu, și totuși mulți luptă, cu puterile lor limitate, să câștige mântuirea prin fapte bune. Isus, cred ei, va face o parte din mântuire, iar ei trebuie să facă restul. Acești oameni trebuie să înțeleagă prin credință că neprihănirea lui Hristos este singura lor speranță pentru prezent și pentru veșnicie.

Ce face Dumnezeu și ce face omul

Dumnezeu le-a dat oamenilor însușiri și capacități. El lucrează și cooperează cu aceste daruri pe care i le-a dat omului, iar omul, ca părtaș al naturii divine și prin îndeplinirea lucrării lui Hristos, poate să ajungă biruitor și să câștige viața veșnică. Domnul nu își propune să facă lucrarea pentru care i-a dat omului putere să o facă. Omul

trebuie să-și îndeplinească partea lui. El trebuie să fie conlucrător cu Dumnezeu, purtând jugul împreună cu Domnul Hristos și învățând blândețea și smerenia Sa. Dumnezeu este puterea care conduce totul. El oferă darurile. Omul le primește și lucrează prin puterile harului lui Hristos, participând în mod activ.

„Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9.) Ogorul inimii trebuie să fie lucrat, desțelenit, arat, grăpat și semănat pentru a-și aduce roadele pentru Dumnezeu prin faptele bune. „Voi sunteți zidirea lui Dumnezeu.” Nu vă puteți zidi singuri. Există o Putere în afara voastră care trebuie să zidească biserica, punând cărămidă peste cărămidă și cooperând fără încetare cu însușirile primite de om de la Dumnezeu. Mântuitorul trebuie să-și găsească un cămin în această clădire a Sa. Ce face Dumnezeu și ce face omul? Pentru ca darurile lui Dumnezeu să poată aduce roade fără încetare este necesar ca ele să fie primite continuu. Este primire și reumplere continuă. Domnul a prevăzut ca sufletul să-și primească hrana de la El pentru a da mai departe din nou și din nou pe parcursul realizării scopurilor Sale. Ca să aibă loc o dăruire continuă, trebuie să existe o intrare, o unire continuă a naturii divine cu natura umană. „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor.” (2 Corinteni 6, 16.)

Templul sufletului trebuie să fie sfânt, curat și neîntinat. Este nevoie de un parteneriat în care toată puterea vine de la Dumnezeu și toată slava îi aparține Lui. Responsabilitatea este a noastră. Mai întâi trebuie să primim gânduri și simțăminte, pentru ca apoi să le putem exprima. Legea acțiunii omenești și divine îl face pe primitor să fie un colaborator cu Dumnezeu. Ea îl conduce pe om în situația

în care, dacă este unit cu Divinitatea, poate să facă faptele lui Dumnezeu. Natura omenească vine în contact cu ce este omenesc. Puterea divină unită cu lucrătorul omenesc va fi un succes deplin, deoarece neprihănirea lui Hristos poate să îndeplinească totul.

Putere supranaturală pentru fapte supranaturale

Motivul pentru care atât de mulți nu reușesc să fie niște lucrători plini de succes este că, în loc să depindă întru totul de Dumnezeu, ei acționează ca și când Dumnezeu ar depinde de ei și ca și când ei ar fi cei care să-I recomande lui Dumnezeu ce să aleagă să facă prin ei. Acești lucrători depind tot timpul de puterile proprii și de puterile fraților lor. Ei sunt înguști la minte și judecă mereu în conformitate cu înțelegerea lor limitată. Ei au nevoie să fie susținuți, deoarece nu au nici o putere de sus. Dumnezeu ne dă un trup, putere mintală, timp și ocazii în care să lucrăm. El cere ca totul să fie pus la lucru. Când omenescul și divinul se unesc, puteți realiza o lucrare la fel de durabilă ca veșnicia. Dacă oamenii cred că Domnul a făcut o greșală în ce privește situația lor personală și își stabilesc propria lucrare, se vor confrunta cu dezamăgirea.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2, 8.) Iată adevărul care, dacă nu închideți ochii în fața luminii, vă va descoperi acest subiect și vă va face să-l înțelegeți. Viața veșnică este un dar infinit. Acest fapt o așază dincolo de posibilitățile noastre de a o câștiga, deoarece este nemărginită. Este absolut necesar să fie un dar. Deoarece este un dar, ea trebuie să fie primită prin credință,

mulțumirea și lauda fiindu-I aduse lui Dumnezeu. O credință puternică nu va conduce pe nimeni la fanatism sau la atitudinea robului leneș. Puterea amăgitoare a lui Satana îi determină pe oameni să privească la ei înșiși, în loc să privească la Domnul Isus. Dacă slava Domnului va ajunge să fie răsplata noastră, neprihănirea lui Hristos trebuie să meargă înaintea noastră. Dacă împlinim voia lui Dumnezeu, vom putea primi în dar mari binecuvântări de la El, însă nu datorită vreunui merit al nostru, pentru că meritul nu are nici o valoare. Când îndepliniți lucrarea lui Hristos, îl onorați pe Dumnezeu și ajungeți mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit și și-a dat viața pentru noi, ca să avem viața și mântuirea în Isus Hristos.

Capitolul 2

Standardul adevăratei sfințiri

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5, 23.)

Sfințirea este obținută numai prin împlinirea voinței lui Dumnezeu. Mulți oameni care calcă intenționat Legea lui Iehova pretind că au o inimă curată și o viață sfântă. Dar ei nu au o cunoaștere mântuitoare a lui Dumnezeu și a Legii Sale. Ei se află de partea marelui răzvrătit. Ei luptă împotriva Legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării divine în ceruri și pe pământ. Acești oameni fac aceeași lucrare pe care a făcut-o stăpânul lor, prin faptul că încearcă să anuleze Legea sfântă a lui Dumnezeu. Nici unui călcător al Legii nu i se poate îngădui să intre în cer, pentru că acela care a fost cândva un heruvim acoperitor, înalt și curat, a fost alungat de acolo, pentru că s-a încumetat să se răzvrătească împotriva guvernării lui Dumnezeu.

Pentru mulți, sfințirea este doar o neprihănire proprie. Și totuși aceste persoane pretind cu îndrăzneală că Domnul Isus este Mântuitorul și Sfințitorul lor. Ce amăgire! Oare îl va sfinți Fiul lui Dumnezeu pe cel ce calcă Legea Tatălui -- acea Lege pe care Domnul Hristos a venit să o înalțe și să o așeze la loc de cinste? El

mărturisește: „Am păzit poruncile Tatălui Meu”. Dumnezeu nu va coborî Legea Sa pentru a se potrivi cu standardul nedesăvârșit al omului, iar omul nu poate să corespundă cerințelor Legii sfinte fără a se pocăi înaintea lui Dumnezeu și fără a-și exercita credința în Domnul Isus Hristos.

„Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit.” (1 Ioan 2, 1.) Dar Dumnezeu nu L-a dat pe Fiul Lui să trăiască o viață de suferință și de dispreț și să îndure o moarte rușinoasă pentru a-l scuti pe om de respectarea Legii divine. Atât de mare este puterea amăgitoare a lui Satana, încât mulți au fost determinați să privească ispășirea Domnului Hristos ca și cum nu ar avea nici o valoare reală. Domnul Hristos a murit pentru că nu a existat nici o altă speranță pentru cel nelegiuit. Păcătosul ar fi putut să încerce să respecte Legea lui Dumnezeu în viitor, dar vina păcatului săvârșit rămânea, iar Legea trebuia să-l condamne la moarte. Domnul Hristos a venit să plătească acea datorie pe care păcătosul nu putea să o plătească singur cu nici un chip. Astfel, prin jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, omului păcătos i s-a acordat încă o posibilitate de încercare.

Teoria înșelătoare a lui Satana

Teoria înșelătoare a lui Satana este că moartea lui Hristos a adus harul pentru a înlocui Legea. Moartea Domnului Hristos nu a schimbat, nu a anulat și nu a micșorat nici în cea mai mică măsură Legea Celor Zece Porunci. Harul prețios oferit oamenilor prin sângele Mântuitorului întărește Legea lui Dumnezeu. Încă de la

căderea omului, guvernarea morală a lui Dumnezeu și harul Său sunt inseparabile. Ele merg mână în mână de-a lungul tuturor veacurilor. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” (Psalmii 85, 10.)

Domnul Isus, înlocuitorul nostru, a fost de acord să poarte pentru om pedeapsa Legii călcate. El și-a îmbrăcat divinitatea în natură omenească și astfel a devenit Fiul omului, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru. Însăși moartea Fiului iubit al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului arată că Legea divină este neschimbătoare. Cât de ușor, din punctul de vedere al celui nelegiuit, ar fi putut Dumnezeu să anuleze Legea, asigurând astfel o cale prin care oamenii să poată fi mântuiți, iar Domnul Hristos să rămână în ceruri! Doctrina care învață că prin har avem libertatea de a călca Legea este o amăgire fatală. Orice călcător al Legii lui Dumnezeu este un păcătos, și nimeni nu poate fi sfințit în timp ce trăiește într-un păcat cunoscut.

Umilirea și agonia Fiului iubit al lui Dumnezeu nu au fost îndurate pentru a-i cumpăra omului libertatea de a călca Legea Tatălui, și totuși de a sta, în același timp, cu Hristos pe scaunul Său de domnie. Chiar și cel mai vinovat păcătos poate să primească iertarea și să obțină puterea de a trăi o viață de ascultare prin meritele Domnului Hristos, prin pocăință și prin credință. Păcătosul nu este mântuit în păcatele lui, ci din păcatele lui.

Ce este păcatul

Înainte ca păcătosul să simtă dorința de a veni la Domnul Hristos, sufletul lui trebuie să fie convins de păcat. „Oricine face păcat, face și fărădelege, și păcatul este fărădelege.” (1 Ioan 3, 4.) „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege.” (Romani 7, 7.) -- Când porunca a pătruns în conștiința lui Saul, păcatul a reînviat, iar el a murit. El s-a văzut condamnat de Legea lui Dumnezeu. Cel păcătos nu poate fi convins de vinovăția lui, dacă nu înțelege ce anume este păcat să facă. Este imposibil ca o persoană să experimenteze sfințirea biblică, în timp ce susține că, dacă ea crede în Hristos, nu contează dacă respectă sau nu Legea lui Dumnezeu.

Cei care pretind că respectă Legea lui Dumnezeu, și totuși îngăduie păcatul în inima lor, sunt condamnați de Martorul Credincios. Ei se declară a fi bogați în ce privește cunoașterea adevărului, dar nu se află în armonie cu principiile lui sfinte. Adevărul nu sfințește viața lor. Cuvântul lui Dumnezeu spune că aceia care pretind că sunt păzitori ai poruncilor, dar a căror viață contrazice credința lor, sunt orbi, săraci, nenorociți și goi.

Legea lui Dumnezeu este oglinda care arată o reflectare deplină a omului, așa cum este el, și îi prezintă corect propriul chip. Unii vor întoarce spatele și vor uita această imagine, alții vor folosi epitete jignitoare împotriva Legii, ca și când acest fapt ar vindeca defectele lor de caracter. Totuși alții, care sunt condamnați de Lege, se vor pocăi de nelegiuirile lor și, prin credința în meritele lui Hristos, își vor desăvârși un caracter creștin.

Condamnați de lumina pe care o resping

În ochii lui Dumnezeu, întreaga lume este vinovată de călcarea Legii Sale. Faptul că majoritatea oamenilor vor continua să păcătuiască și, în felul acesta, să rămână în vrăjmășie cu Dumnezeu, nu este un motiv pentru nimeni ca să nu-și mărturisească vinovăția, ajungând să fie ascultător. Pentru un observator superficial, persoanele care sunt prietenoase din fire, educate și nobile, pot să pară a avea o viață desăvârșită. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1 Samuel 16, 7.) Dacă adevărurile dătătoare de viață ale Cuvântului lui Dumnezeu, prezentate înaintea conștiinței, nu sunt primite în mod inteligent și nu sunt aplicate cu credincioșie în viață, nimeni nu poate vedea împărăția cerurilor. Pentru unii, aceste adevăruri sunt atrăgătoare din cauză că sunt noi, dar nu sunt acceptate ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care nu primesc lumina, atunci când le este prezentată, vor fi condamnați de ea.

În fiecare biserică din țară există suflete nemulțumite, flămânde și însetate după mântuire. Zi și noapte, povara inimii lor este: „Ce să fac pentru a fi mântuit?” Ele ascultă dornice predicile populare, sperând să învețe cum să fie îndreptățite înaintea lui Dumnezeu. Dar prea adesea aud doar o vorbire plăcută, un discurs elocvent. Aceste inimi sunt triste și dezamăgite de fiecare adunare religioasă. Pastorul le spune ascultătorilor săi că nu pot să respecte Legea lui Dumnezeu. „Ea nu este obligatorie pentru oamenii din zilele noastre”, spune el. „Trebuie să credeți în Hristos. El vă va mântui. Doar să credeți.” În

felul acesta, pastorul îi învață pe ascultători să facă din sentimente criteriul lor și nu le oferă o credință inteligentă. Acel pastor poate să pară a fi foarte sincer, dar el încearcă să aducă la tăcere conștiința tulburată, folosindu-se de o speranță falsă.

Otrava spirituală în drajeuri dulci

Mulți sunt făcuți să creadă că se află pe drumul spre cer, doar pentru că mărturisesc a crede în Hristos, în timp ce resping Legea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în cele din urmă, vor constata că se află pe calea pierzării, în loc să fie pe drumul spre cer. Otrava spirituală este învelită în drajeul dulce al doctrinei despre sfințire și le este administrată oamenilor. Mii de oameni sunt nerăbdători să o înghită, crezând că, dacă sunt sinceri în credința lor, vor fi în siguranță. Totuși sinceritatea nu va transforma falsitatea în adevăr. Un om poate să înghită otravă, gândind că este mâncare, dar sinceritatea nu îl va salva de efectele otrăvii.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru a fi călăuza noastră. Domnul Hristos a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5, 39.) El S-a rugat pentru ucenicii Săi astfel: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17, 17.) Apostolul Pavel spune: „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret.” (Faptele Apostolilor 26, 9.) Dar această credință nu a făcut ca faptele lui să fie corecte. Când a primit Evanghelia lui Isus Hristos, Pavel a devenit o făptură nouă. El a fost schimbat, adevărul semănat în

sufletul lui i-a dat o asemenea credință și un asemenea curaj, ca urmaș al lui Hristos, încât nici o împotrivire nu l-a putut clinti și nici o suferință nu l-a putut descuraja.

Oamenii pot să aducă orice scuză doresc pentru faptul că resping Legea lui Dumnezeu, dar în ziua judecății nu va fi acceptată nici o scuză. Cei care luptă împotriva lui Dumnezeu și își sporesc vinovăția prin nelegiuire vor trebui să se confrunte foarte curând cu Marele Legiutor și să dea socoteală de călcarea Legii Sale.

Ziua răzbunării lui Dumnezeu -- ziua mâniei Sale înverșunate - vine. Cine va putea sta în ziua venirii Sale? Oamenii și-au împietrit inima împotriva Duhului lui Dumnezeu, dar săgețile mâniei Sale vor străbate acolo unde săgețile convingerii nu au reușit. Nu peste multă vreme, Dumnezeu va veni să Se ocupe de cel păcătos. Îl va apăra păstorul fals pe omul nelegiuit în ziua aceea? Poate fi scuzat acela care a mers alături de mulțime pe calea neascultării? Popularitatea sau numărul vor face pe cineva să fie nevinovat? Toți cei indiferenți și nepăsători ar trebui să se gândească la aceste întrebări și să-și dea răspunsul pentru ei înșiși.

Capitolul 3

Hristos, neprihănirea noastră

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9.)

Dumnezeu ne cere să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea Sa, dar, în același timp, trebuie să avem încredere în El, ca într-un Tată duios, care nu-i va părăsi pe cei ce se încred în El. Mulți dintre noi umblă prin vedere, și nu prin credință. Noi credem în lucrurile care se văd, dar nu prețuim făgăduințele prețioase care ne sunt date în Cuvântul lui Dumnezeu, și totuși nu există nici o altă modalitate prin care îl putem dezonoara pe Dumnezeu mai categoric, decât aceea de a arăta că nu avem încredere în ce spune El și de a ne întreba dacă Domnul vorbește serios sau ne înșală.

Dumnezeu nu renunță la noi din cauza păcatelor noastre. Putem să facem greșeli și să întristăm Duhul Său, dar, dacă ne pocăim și venim la El cu inima smerită, El nu ne va alunga. Există piedici care trebuie să fie îndepărtate. Au fost cultivate simțăminte greșite și a existat mândrie, mulțumire de sine, nerăbdare și murmurare. Toate acestea ne despart de Dumnezeu. Păcatele trebuie să fie mărturisite și în inimă trebuie să aibă loc o lucrare mai adâncă a harului. Cei care se simt slabi și descurajați pot să ajungă oameni puternici ai lui Dumnezeu și să îndeplinească o lucrare nobile pentru Domnul. Dar ei trebuie să lucreze dintr-o perspectivă înaltă și să nu fie influențați

de nici un motiv egoist.

Meritele lui Hristos sunt singura noastră speranță

Trebuie să învățăm în școala lui Hristos. Nimic altceva, în afara neprihănirii Sale, nu ne poate da dreptul la vreuna dintre binecuvântările legământului harului. Noi am dorit multă vreme și am încercat să obținem aceste binecuvântări, dar nu le-am primit, deoarece am cultivat ideea că putem să facem ceva pentru a fi vrednici de ele. Nu am privit dincolo de noi înșine, cu credința că Isus este un Mântuitor viu. Nu trebuie să gândim că propria bunătate și propriile merite ne vor mântui. Harul lui Hristos este singura noastră speranță de mântuire. Domnul a făgăduit prin profetul Său: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând”. (Isaia 55, 7.) Trebuie să credem făgăduința așa cum este ea și să nu confundăm credința cu sentimentele. Când ne vom încrede în Dumnezeu pe deplin, când ne vom baza pe meritele lui Isus ca Mântuitor ce iartă păcatele, vom primi tot ajutorul pe care îl putem dori.

Privim la noi înșine, ca și când am avea puterea de a ne mântui singuri, dar Domnul Isus a murit pentru noi, tocmai pentru că suntem lipsiți de această putere. El este nădejdea noastră, îndreptățirea și neprihănirea noastră. Nu trebuie să disperăm și nici să ne temem că nu avem nici un Mântuitor sau că El nu are gânduri de milă față de noi. Chiar în acest moment, El își continuă lucrarea pentru noi, invitându-ne să venim la El în neajutorarea noastră și să

fim mântuiți, Noi îl dezonorăm prin necredința noastră. Este uimitor modul în care îl tratăm chiar pe Prietenul nostru cel mai bun. Cât de puțină încredere îi arătăm Aceluia care este în stare să ne mântuiască pe deplin și care ne-a dat toate dovezile marii Sale iubiri.

Frații mei, așteptați voi ca meritele proprii să vă recomande pentru a primi favoarea lui Dumnezeu, crezând că trebuie să nu mai aveți nici un păcat, înainte de a vă încrede în puterea Sa de a mântui? Dacă aceasta este frământarea continuă a minții voastre, mă tem că nu veți obține nici o putere, iar în cele din urmă vă veți descuraja.

Privește și trăiește

În pustie, când Domnul a îngăduit ca șerpii veninoși să-i muște pe israeliții răzvrățiți, Moise a fost îndrumat să înalțe pe o prăjină un șarpe de aramă și să-i îndemne pe toți cei răniți să privească la el și să trăiască. Dar mulți nu au văzut nici un ajutor în acest remediu rânduit de Dumnezeu. Pretutindeni în jurul lor erau morți sau oameni aflați pe moarte, iar ei știau că fără ajutorul divin soarta lor este pecetluită și se plâneau de rănilor, de durerile lor, de moartea lor sigură, până când puterile lor s-au epuizat, iar ochii li s-au stins, în timp ce ar fi putut să aibă parte de o vindecare imediată.

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 14.15.) Dacă sunteți conștienți de păcatele voastre, nu vă consumați toate puterile plângând pentru ele,

ci priviți și trăiți. Domnul Isus este singurul nostru Mântuitor și, deși milioane de oameni care au nevoie de vindecare vor respinge oferta milei Sale, nici unul dintre cei ce se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară. Chiar dacă ne dăm seama cât de neajutorați suntem fără Hristos, nu trebuie să ne descurajăm, ci să ne punem încrederea în Mântuitorul cel răstignit și înviat. Sufletul sărman, bolnav de păcat și descurajat să privească și să trăiască. Domnul Isus și-a dat cuvântul că îi va mântui pe toți cei care vin la El.

Veniți la Isus și primiți pace și odihnă. Puteți avea această binecuvântare chiar acum. Satana vă sugerează că sunteți neajutorați și nu puteți fi binecuvântați. Este adevărat -- sunteți neajutorați. Dar Înălțați-L pe Isus înaintea lui, spunând: „Eu am un Mântuitor înviat. Mă încred în El, iar El nu va îngădui niciodată să ajung într-o situație și mai rea. În Numele Său, eu sunt triumfător. El este neprihănirea Mea și cununa bucuriei mele.” Nimeni să nu creadă că situația lui este fără scăpare, deoarece nu este. Poate că vedeți că sunteți păcătoși și răi, dar tocmai acesta este motivul pentru care aveți nevoie de un Mântuitor. Dacă aveți păcate de mărturisit, nu pierdeți timpul. Aceste clipe sunt de aur. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire”. (1 Ioan 1, 9.) Cei care sunt flămânzi și însetați după neprihănire vor fi săturați, pentru că Domnul Isus a promis așa. Ce Mântuitor prețios avem! Brațele Sale sunt deschise ca să ne primească, iar marea Sa inimă plină de iubire așteaptă să ne binecuvânteze.

Unii par să creadă că, înainte de a putea să ceară

binecuvântarea Domnului, trebuie să fie puși la probă și să îi dovedească faptul că sunt schimbați. Dar aceste suflete scumpe pot să ceară binecuvântarea chiar acum. Ele trebuie să aibă harul Său, Duhul lui Hristos, ca să-i ajute în slăbiciunile lor, altfel nu-și pot forma un caracter creștin. Domnului Isus îi place să venim la El exact așa cum suntem: păcătoși, neajutorați, dependenți de EL

Pocăința este un dar de la Dumnezeu

Asemenea iertării, pocăința este un dar de la Dumnezeu prin Hristos. Noi suntem convinși de păcat și simțim nevoia de a fi iertați prin influența Duhului Sfânt. Nimeni nu este iertat fără să se smerească, dar harul lui Dumnezeu este cel care face inima să se pocăiască. El este obișnuit cu toate slăbiciunile și neputințele noastre și ne va ajuta.

Unii vin la Dumnezeu prin pocăință și mărturisire și chiar cred că păcatele lor sunt iertate, și totuși dau greș în a-și însuși făgăduințele lui Dumnezeu așa cum ar trebui. Ei nu înțeleg că Domnul Isus este un Mântuitor mereu prezent și nu sunt pregătiți să-și încredințeze sufletul în paza Sa, cu convingerea că El va duce la bun sfârșit lucrarea harului care a început în inima lor. Deși cred că se consacră lui Dumnezeu, în inima lor există o mare dependență de sine. Există oameni sinceri care se încred parțial în Dumnezeu și parțial în ei înșiși. Ei nu așteaptă de la Dumnezeu să îi păzească prin puterea Sa, ci depind de vegherea proprie împotriva ispitei și de îndeplinirea unor anumite îndatoriri, pe temeiul cărora să fie acceptați de El. În acest fel de credință nu se găsesc nici un fel de

biruințe. Astfel de persoane trudesesc fără nici un scop. Sufletul lor este într-o sclavie continuă, iar ele nu vor găsi nici o odihnă, până când nu-și vor lăsa povara la picioarele lui Isus.

Este nevoie de o veghere continuă și de o consacrare serioasă și din iubire, dar aceste lucrări vor avea loc în mod natural, atunci când sufletul este păzit de puterea lui Dumnezeu, prin credință. Noi nu putem să facem nimic, absolut nimic, pentru a ne recomanda bunăvoinței lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne încredem de loc în noi înșine sau în faptele noastre bune, dar atunci când venim la Domnul Hristos ca niște făpturi păcătoase și supuse greșelii, putem să găsim odihnă în iubirea Sa. Dumnezeu îi va primi pe toți cei care vin la El cu încredere deplină în meritele Mântuitorului răstignit. Iubirea răsare în inimă. Poate că nu simțim nici o stare de extaz, dar este o încredere statornică și plină de pace. Orice povară este ușoară, pentru că jugul pe care ni-l pune Hristos este ușor. Datoria ajunge să fie o încântare, iar sacrificiul o plăcere. Calea care înainte părea să fie învăluită în întuneric devine strălucitoare, pentru că este luminată de razele ce vin de la Soarele Neprihănirii. Aceasta este umblarea în lumină, după cum Hristos este în lumină.

Capitolul 4

Ellen White trasează liniile cu claritate

Întrebarea ce trebuie să fie pusă este: Se conformează așa-ziii urmași ai lui Hristos condițiilor pe temeiul cărora este rostită binecuvântarea? Se despart ei de lume în ce privește spiritul și practica? Cât de greu este să ieși din lume și să te desparți de obiceiurile și de practicile ei? Dar să ne gândim bine la această întrebare, pentru ca Satana să nu ne amăgească și să nu ne înșele prin reprezentări false. Sunt implicate interese veșnice. Pretențiile lui Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc, cerințele Sale trebuie să fie în atenția noastră mai presus de orice.

Prin harul transformator al Domnului Hristos, fiecare copil al lui Adam cel căzut trebuie să ajungă ascultător de toate cerințele lui Dumnezeu. Mulți își închid ochii față de cele mai clare învățături ale Cuvântului Său, deoarece în calea lor se află crucea. Dacă ar ridica-o, ar trebui să apară ca niște oameni ciudați în ochii lumii și de aceea ei ezită, pun întrebări și caută scuze ca să poată evita crucea. Satana este gata întotdeauna și prezintă motive acceptabile pentru a arăta de ce nu este cel mai bine să ascuți de Cuvântul Lui Dumnezeu exact așa cum spune. În felul acesta, sufletele sunt înșelate mortal.

O înșelăciune plină de succes

Una dintre înșelăciunile cele mai pline de succes ale lui Satana

este să-i determine pe oameni să pretindă că sunt sfințiți, în timp ce trăiesc în neascultare de poruncile lui Dumnezeu. Acești oameni sunt descriși de Domnul Isus ca fiind cei care vor spune: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”

Da, cei care pretind că sunt sfințiți au multe de spus despre ce înseamnă a fi mântuit prin sângele lui Isus, dar sfințirea lor nu este prin adevăr, așa cum este el în Isus. Deși declară că ei cred în El și, în aparență, îndeplinesc lucrări minunate în Numele Său, ei ignoră Legea Tatălui Său, sunt slujitori ai marelui vrăjmaș al sufletelor și, formulând scuze plauzibile pentru faptul că nu ascultă de Dumnezeu, implicit, ei duc mai departe lucrarea pe care a început-o Satana în Eden. Într-o zi, lucrarea lor de a-i determina pe oameni să-L dezonoareze pe Dumnezeu prin ignorarea Legii Sale le va fi descoperită împreună cu adevăratele ei rezultate.

Condițiile vieții veșnice sunt exprimate atât de clar în Cuvântul lui Dumnezeu, încât nimeni nu este nevoit să greșească, doar dacă nu cumva alege minciuna în locul adevărului, din cauză că sufletul lui nesfințit iubește mai mult întunericul decât lumina.

Învățătorul Legii, care a venit la Domnul Hristos cu întrebarea: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, se gândea să-L prindă în capcană pe Isus, dar El a pus povara înapoi pe umerii celui ce întreba: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe

aproapele tău ca pe tine însuși.” Atunci, Hristos a zis: „Bine ai răspuns, fă așa și vei avea viața veșnică”. (Luca 10, 25-28.)

Aceste cuvinte se potrivesc pentru situația fiecărui om. Suntem noi dispuși să ne conformăm acestor condiții? Îl vom asculta noi pe Dumnezeu și vom respecta poruncile Sale? Vom fi noi împlinitori ai Cuvântului și nu doar ascultători? Legea lui Dumnezeu este la fel de neschimbătoare cum este caracterul Său. Orice ar spune sau ar face oamenii pentru a o anula nu schimbă cerințele ei și nici nu-i eliberează de obligația de a o respecta.

Zilnic avem nevoie de iluminarea divină și ar trebui să ne rugăm asemenea lui David: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmii 119, 18.) Dumnezeu va avea pe pământ un popor care va apăra onoarea Sa, respectând toate poruncile Sale, iar poruncile Sale nu sunt grele, nu sunt un jug al sclaviei. În zilele sale, David s-a rugat: „Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta”. (Versetul 126.)

Nici unul dintre noi nu-și poate permite să-L dezonoareze pe Dumnezeu printr-o viață trăită în călcarea Legii Sale. A neglija Biblia și a ne dedica obținerii bogățiilor lumești este o pierdere care întrece orice estimare. Numai veșnicia va descoperi marele sacrificiu făcut de unii pentru a câștiga cinstea și avantajele lumești, cu prețul pierderii sufletului și bogățiilor veșnice. Ei ar fi putut să aibă o viață care să dureze cât viața lui Dumnezeu, pentru că Domnul Isus a murit pentru a aduce binecuvântările și comorile cerului la îndemâna lor, ca să nu fie socotiți săraci, goi și nenorociți

din perspectiva înaltă a veșniciei.

Nimeni nu va intra în ceruri dacă va călca poruncile

Nici un om care a avut lumina adevărului, dar a continuat să calce poruncile nu va intra în cetatea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu se află la temelia guvernării Sale pe pământ și în ceruri. Dacă au călcat cu bună știință Legea Sa și au disprețuit-o pe pământ, oamenii nu vor fi luați în ceruri pentru a face același lucru acolo. La venirea lui Hristos nu va avea loc nici o schimbare a caracterului.

Formarea caracterului trebuie să aibă loc pe parcursul timpului de probă. Zi de zi, faptele oamenilor sunt înregistrate în cărțile cerului, iar, în marea zi a lui Dumnezeu ei vor fi răsplătiți după cum au fost faptele lor. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22, 14.)

Cei care atacă Legea lui Dumnezeu luptă împotriva lui Dumnezeu însuși, iar mulți dintre cei care sunt plini de cea mai mare înverșunare împotriva poporului lui Dumnezeu care respectă poruncile se laudă cel mai mult că trăiesc o viață sfântă și fără păcat. Acest fapt poate să fie explicat într-un singur mod: ei nu au o oglindă în care să privească pentru a-și descoperi diformitatea caracterului. Nici Iosif, nici Daniel și nici unul dintre apostoli nu au pretins că sunt fără păcat. Oamenii care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu, care și-ar fi sacrificat viața mai degrabă decât să păcătuiască cu bună știință împotriva Sa, oameni pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumina și puterea divină au recunoscut că sunt păcătoși,

nevrednici de marile Sale favoruri. Ei și-au simțit slăbiciunea și, întristați pentru păcatele lor, s-au străduit să copieze modelul Domnului Isus Hristos.

Doar două clase -- ascultători și neascultători

Pe pământ există doar două clase: copiii ascultători ai lui Dumnezeu și cei neascultători. Cu o ocazie, Domnul Hristos Le-a prezentat ascultătorilor Săi lucrarea judecății, astfel: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.

Atunci împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine».

Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-ți sete și ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine»? Drept răspuns, împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut».

(Matei 25, 31-40.)

Astfel, Domnul Hristos își identifică propriile interese cu acelea ale omenirii suferinde. El consideră că fiecare atenție acordată copiilor Săi îi este acordată Lui însuși. Cei care pretind sfințirea modernă vor veni în față cu îngâmfare și vor spune: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Oamenii descriși aici, care fac aceste declarații pretențioase și par să-L implice pe Domnul Isus în toate faptele lor, îi reprezintă corespunzător pe cei care pretind sfințirea modernă, dar sunt în război cu Legea lui Dumnezeu. Domnul Hristos îi numește slujitori ai nelegiurii, deoarece sunt niște înșelători care poartă hainele unei neprihăniri aparente pentru a-și ascunde diformitatea caracterului, nelegiuirea lăuntrică a inimii lor nesfinte.

În aceste zile din urmă, Satana a venit să lucreze cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării. Maiestatea lui satanică face minuni sub privirile profeților falși și sub privirile oamenilor, pretinzând că este cu adevărat Hristos însuși. Satana le dă puterea lui acelor care îl ajută în înșelăciunile sale, prin urmare, cei care pretind a avea marea putere a lui Dumnezeu pot fi deosebiți numai cu ajutorul marelui criteriu -- Legea lui Iehova. Domnul ne spune că, dacă ar fi posibil, ei i-ar înșela chiar și pe cei aleși. Veșmântul de oaie pare atât de real, de adevărat, încât lupul poate fi văzut doar dacă apelăm la marele standard moral al lui Dumnezeu și atunci vom descoperi că sunt niște călcători ai Legii lui Iehova.

Dacă a fost vreodată un timp potrivit, acesta este acum

Dacă a fost vreodată un timp în care să avem nevoie de credință și de iluminare spirituală, acesta este acum. Cei care veghează în rugăciune și cercetează zilnic Scripturile, cu o dorință serioasă de a cunoaște voia lui Dumnezeu, nu vor fi duși în rătăcire de nici una dintre înșelăciunile lui Satana. Numai ei vor discerne pretextul pe care oamenii amăgitori îl folosesc pentru a-i înșela și pentru a-i prinde în capcană pe alții. Atât de mult timp și atât de multă atenție sunt acordate lumii, îmbrăcăminte, mâncării și băuturii, încât nu mai rămâne vreme pentru rugăciune și pentru studiul Scripturilor.

Noi vrem adevărul cu privire la fiecare aspect și trebuie să-l căutăm ca pe o comoară ascunsă. La fiecare pas, ne sunt prezentate tot felul de povești, iar oamenii aleg să creadă minciuna, mai degrabă decât adevărul, pentru că acceptarea adevărului implică o cruce. Eul trebuie să fie respins, eul trebuie să fie răstignit. Prin urmare, Satana le prezintă oamenilor o cale mai ușoară, prin anularea Legii lui Dumnezeu. Când Dumnezeu îl lasă pe om să meargă pe calea lui, este ceasul cel mai întunecat al vieții sale. Este ceva îngrozitor ca un copil neascultător și îndărătnic să fie lăsat să meargă pe calea lui, să urmeze înclinațiile minții lui și să adune asupra lui norii întunecați ai judecății lui Dumnezeu.

Dar Satana își are uneltele lui, care sunt prea mândre pentru a se pocăi și care lucrează fără încetare pentru a doborî lucrarea lui Iehova și pentru a o călca în picioare. Ce zi a necazului și disperării va fi, când acești oameni își vor vedea lucrarea și toată povara

rezultatelor ei! Sufletele care ar fi putut fi salvate pentru Isus Hristos au fost pierdute prin învățăturile și influența lor.

Domnul Hristos a murit pentru ele, ca să poată avea viața veșnică. El a deschis înaintea lor o cale prin care ar fi putut respecta Legea lui Dumnezeu, prin meritele Sale. Domnul Hristos spune: „Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide”. (Apocalipsa 3, 8.) Cât de mult se străduiesc oamenii să închidă ușa aceea, dar nu sunt în stare. Mărturia lui Ioan este: „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său.” (Apocalipsa 11, 19.) Sub tronul harului, în interiorul chivotului, se aflau două table de piatră, care conțineau Legea lui Iehova. Cei credincioși lui Dumnezeu au văzut lumina Legii Sale, care a strălucit pentru ei pentru a fi vestită lumii. Iar acum, activitatea intensă a lui Satana este aceea de a închide ușa luminii, dar Domnul Isus spune că nici un om nu o poate închide. Chiar dacă oamenii vor întoarce spatele luminii, o vor condamna și o vor disprețui, ea va continua să strălucească prin raze limpezi și clare pentru a-i înviora și a-i binecuvânta pe cei care o vor vedea.

Copiii lui Dumnezeu vor avea de dat o luptă aprigă cu vrăjmașul sufletelor și lupta aceasta va ajunge extrem de înverșunată pe măsură ce ne apropiem de încheierea conflictului. Dar Domnul îi va ajuta pe aceia care vor sta în apărarea adevărului Său.

Capitolul 5

Credința și faptele

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”. (Evrei 11, 6.) În lumea creștină, sunt mulți care afirmă că tot ce trebuie pentru mântuire este să ai credință, faptele nu înseamnă nimic, credința este singura condiție esențială. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că o credință fără fapte este moartă. Mulți refuză să respecte poruncile lui Dumnezeu, și totuși vorbesc mult despre credință. Dar credința trebuie să aibă o temelie.

Toate făgăduințele lui Dumnezeu se întemeiază pe anumite condiții. Dacă împlinim voia Sa, dacă trăim în adevăr, atunci putem să cerem tot ce dorim și ne va fi dat. Dacă ne străduim cu seriozitate să fim ascultători, Dumnezeu va asculta cererile noastre, dar El nu ne binecuvântează în neascultare. Dacă alegem să nu respectăm poruncile Sale, putem să strigăm: „Credință, credință, doar să ai credință”, iar răspunsul care va veni din Cuvântul sigur al lui Dumnezeu este: „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?” (Iacov 2, 20.) O asemenea credință va fi doar ca o aramă răsunătoare, un chimval zângănitor. Pentru a avea binecuvântările harului lui Dumnezeu, trebuie să ne facem partea, să lucrăm cu credincioșie și să aducem roadele corespunzătoare pocăinței.

Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Nu trebuie să stați în nepăsare, așteptând vreo ocazie deosebită, spre a face o mare lucrare pentru Domnul. Nu trebuie să neglijați datoria care se află chiar pe calea voastră, ci să folosiți micile ocazii care vi se oferă....

Luptă, efort, străduință

Noi trebuie să facem tot ce putem pentru a duce lupta cea bună a credinței. Să luptăm, să trudim, să ne străduim din răputeri pentru a intra pe poarta cea strâmtă. Trebuie să-L avem pe Domnul mereu în atenția noastră. Să căutăm să-I aducem cinste lui Dumnezeu în tot ce facem, având mâini și inimi curate. Ajutorul ne-a fost pus la dispoziție prin Cel ce este puternic pentru a mântui. Spiritul adevărului și al luminii ne va sensibiliza și ne va înnoi prin lucrările lui tainice, deoarece toate progresele noastre spirituale nu vin de la noi înșine, ci de la Dumnezeu. Adevăratul lucrător va avea în ajutorul lui puterea divină, dar cel care nu face nimic nu va fi susținut de Duhul lui Dumnezeu.

Într-un anumit sens, noi suntem lăsați să ne descurcăm cu propriile puteri și trebuie să ne străduim cu seriozitate să fim zeloși și să ne pocăim, să ne curățăm mâinile și inima de orice întinare. Noi trebuie să atingem cel mai înalt standard, cu credința că Dumnezeu ne va ajuta în eforturile noastre. Dacă vrem să găsim, trebuie să căutăm, și să căutăm cu credință. Pentru ca să ni se deschidă ușa, trebuie să batem. Biblia ne învață că tot ce este legat de mântuire depinde de felul nostru de purtare. Dacă vom pieri,

responsabilitatea va fi în totalitate a noastră. Având în vedere că ajutorul ne-a fost pregătit, dacă acceptăm condițiile lui Dumnezeu, putem să ne încredem că vom avea viața veșnică. Trebuie să venim la Hristos cu credință, să fim atenți și perseverenți pentru a face sigure chemarea și alegerea noastră.

Aceluia care se pocăiește și crede îi este făgăduită iertarea păcatelor. Coroana vieții va fi răsplata celui care rămâne credincios până la sfârșit. Noi putem să creștem în har, folosind harul pe care îl avem deja. Dacă dorim să fim găsiți fără vină în ziua Domnului, trebuie să ne păstrăm nepătați de cele lumești. Credința și faptele merg mână în mână, ele acționează în mod armonios în lucrarea biruinței. Faptele fără credință sunt moarte, iar credința fără fapte este moartă. Faptele nu ne vor mântui niciodată, ci meritele lui Hristos care ne sunt atribuite au valoare. Prin credința în El, Domnul Hristos va face ca toate eforturile noastre nedesăvârșite să fie vrednice de primit înaintea lui Dumnezeu. Credința care ni se cere nu este o credință ce nu face nimic. Credința mântuitoare este aceea care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Cel care va înălța spre Dumnezeu mâini sfinte, fără mânie și îndoială, va merge în chip înțelept pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Dacă dorim să primim iertarea pentru păcatele noastre, mai întâi trebuie să înțelegem ce este păcatul, ca să ne putem pocăi și să aducem roadele corespunzătoare pocăinței. Credința noastră trebuie să aibă o temelie solidă, ea trebuie să fie întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar rezultatele ei se vor vedea în ascultarea de voința exprimată a lui Dumnezeu. Apostolul spune: „Urmăriți ... sfințirea,

fără care nimeni nu va vedea pe Domnul”. (Evrei 12, 14.)

Credința și faptele ne vor păstra într-o poziție echilibrată și ne vor face să avem succes în lucrarea de desăvârșire a caracterului creștin. Domnul Isus spune: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri”. (Matei 7, 21.) Vorbind despre hrana trecătoare, apostolul Pavel a spus: „Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: «Cine nu vrea să lucreze nici să nu mănânce»”. (2 Tesaloniceni 3, 10.) Aceeași regulă se aplică și la hrănirea noastră spirituală. Dacă vrea cineva să aibă pâinea vieții veșnice, trebuie să depună eforturi pentru a o obține.

Trăim într-o perioadă interesantă și importantă a istoriei pământului. Avem nevoie de mai multă credință decât am avut până acum și avem nevoie de o dependență mai mare de Dumnezeu. Satana lucrează cu toată puterea pentru a câștiga biruința asupra noastră, deoarece știe că mai are doar puțină vreme. Pavel s-a temut și a tremurat lucrând pentru propria mântuire. Oare nu ar trebui să ne temem ca nu cumva vreo făgăduință să nu se împlinească pentru noi și ca nu cumva vreunul dintre noi să dea greș în atingerea țintei și să ne dovedim nevrednici de viața veșnică? Ar trebui să veghem în vederea rugăciunii, să luptăm din răspuțeri să intrăm pe poarta cea strâmtă.

Isus completează lipsurile noastre

Nu există nici o scuză pentru păcat sau pentru nepăsare.

Domnul Isus a deschis calea și dorește să mergem pe urmele Sale. El a suferit, a sacrificat așa cum nici unul dintre noi nu este în stare, ca să poată aduce mântuirea la îndemâna noastră. Nu trebuie să ne descurajăm. Domnul Isus a venit în lumea noastră pentru a-i aduce omului puterea divină, pentru ca prin harul Său să putem fi schimbați și să ajungem asemenea Lui.

Când există în inimă dorința de a-L asculta pe Dumnezeu, când se depun eforturi în acest scop, Domnul Isus acceptă această dorință și eforturile făcute ca fiind cea mai bună slujire a omului, iar Ei completează lipsurile cu meritele Sale divine. Dar Domnul nu îi va accepta pe cei care susțin a crede în El, și totuși sunt necredincioși față de poruncile Tatălui Său. Auzim vorbindu-se mult despre credință, dar avem nevoie să auzim vorbindu-se mai mult despre fapte. Mulți se înșală singuri, trăind o religie ușoară, confortabilă și fără purtarea crucii.

Domnul Isus spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Matei 16, 24.)

Capitolul 6

Avertizarea împotriva unei sfințiri false

În timpul adunărilor de la Orebro, am fost îndemnată de Duhul Domnului să prezint Legea Sa ca fiind marele standard al neprihănirii și să avertizez poporul nostru împotriva sfințirii false, moderne, care își are originea mai degrabă în închinarea după propria voință, decât în supunerea față de voința lui Dumnezeu. Această gândire falsă cuprinde lumea cu repeziciune și, ca martori ai lui Dumnezeu, vom fi chemați să vestim o mărturie hotărâtă împotriva ei. Ea este una dintre cele mai mari amăgiri ale zilelor din urmă și se va dovedi a fi o ispită pentru toți cei ce cred adevărul prezent. Aceia care nu au o credință bine întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu vor fi duși în rătăcire. Iar partea cea mai tristă este că foarte puțini dintre cei care sunt amăgiți de această concepție falsă își vor mai găsi vreodată calea de întoarcere la lumină.

Biblia este standardul prin care trebuie să fie verificate afirmațiile tuturor celor ce pretind că sunt sfințiți. Domnul Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să fie sfințiți prin adevăr, iar El spune: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17, 17), în timp ce psalmistul declară: „Legea Ta este adevărul”. (Psalmii 119, 142.) Toți cei care sunt călăuziți de Dumnezeu vor manifesta o înaltă considerație față de Scripturile în care este auzită vocea Sa. Biblia va fi pentru ei „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu

totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3, 16.17.) „Îi veți cunoaște după roadele lor”. (Matei 7, 16.)

Pentru a judeca sfințirea oamenilor, nu avem nevoie de nici o altă dovadă. Dacă se tem ca nu cumva să nu împlinescă toată voia lui Dumnezeu, dacă ascultă cu atenție vocea Sa, încrezându-se în înțelepciunea Sa și făcând din Cuvântul Său sfătuitoarea lor, și dacă în același timp nu se mândresc cu o evlavie superioară, putem fi siguri că acești oameni caută să atingă desăvârșirea caracterului creștin. Dar, dacă aceia care pretind că sunt sfinți ajung până acolo, încât să susțină că lor nu li se mai cere să cerceteze Scripturile, nu trebuie să ezităm să declarăm că sfințirea lor este falsă. Ei se bazează pe propria înțelepciune, în loc să se conformeze voinței lui Dumnezeu.

Ce anume cere Dumnezeu

În timpul acesta, Dumnezeu cere exact ce i-a cerut perechii sfinte din Eden -- o ascultare deplină față de toate cerințele Sale. Legea Sa rămâne aceeași în toate veacurile. Marele standard al neprihănirii, care este prezentat în Vechiul Testament, nu a fost coborât în Noul Testament. Lucrarea Evangheliei nu este aceea de a micșora cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu, ci de a-i ridica pe oameni în poziția în care pot respecta poruncile ei.

Credința în Domnul Hristos care ne mântuiește nu este cea pe care o prezintă mulți. „Crede, crede”, strigă ei, „doar să crezi în Hristos și vei fi mântuit. Acesta este singurul lucru pe care trebuie

să-l faci.” Deși se bazează în totalitate pe Hristos pentru mântuire, adevărata credință va conduce la conformarea desăvârșită cu Legea lui Dumnezeu. Credința este manifestată prin fapte. Iar apostolul Ioan declară: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. (1 Ioan 2, 4.)

Dacă ne încredem în sentimente sau în impresii, nu suntem în siguranță, deoarece sunt niște îndrumători nesiguri. Legea lui Dumnezeu este unicul standard corect al sfințirii. Prin această Lege va fi judecat caracterul. Dacă un căutător al mântuirii ar întreba: „Ce să fac pentru a moșteni viața veșnică?”, învățătorii moderni ai sfințirii ar răspunde: „Trebuie doar să crezi că Isus te mântuiește”. Dar când I s-a pus această întrebare, Domnul Hristos a spus: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” Iar când cel ce întreba a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta ... și pe aproapele tău ca pe însuși”, Isus a zis: „Bine ai răspuns.... Fă așa și vei avea viața veșnică”. (Luca 10, 25-29.) Adevărata sfințire se va evidenția printr-o respectare conștiințioasă a tuturor poruncilor lui Dumnezeu, printr-o dezvoltare atentă a fiecărui talent, printr-o vorbire prudentă și o manifestare a blândeții lui Hristos în fiecare faptă.

O sfințire care îndepărtează de Biblie

Mai multe persoane care erau prezente la această adunare susțineau teoria populară cu privire la sfințire, iar când au fost prezentate cerințele Legii lui Dumnezeu și a fost arătat adevăratul caracter al concepției greșite, un om s-a simțit atât de ofensat, încât

s-a ridicat brusc și a părăsit sala. După aceea, am auzit că venise de la Stockholm pentru a participa la această adunare. Stând de vorbă cu unul dintre pastorii noștri, el a afirmat că este fără păcat și a spus că nu are nevoie de Biblie, deoarece Domnul i-a spus direct ce să facă, iar el era mai presus de învățăturile Bibliei. Ce altceva decât să fie dezamăgiți se poate aștepta de la aceia care își urmează mai degrabă propria imaginație, decât Cuvântul lui Dumnezeu? Când înlătură singurul mijloc de a descoperi greșeala, ce îl mai poate împiedica pe marele înșelător să-i facă robi ai voinței lui?

Acest om reprezintă o categorie. Sfințirea falsă îi îndepărtează pe oameni de Biblie. Religia este redusă la nivelul unei povești. Sentimentele și impresiile ajung un criteriu. În timp ce mărturisesc că sunt fără păcat și se mândresc cu neprihănirea lor, pretenții sfințirii îi învață că oamenii au dreptul să calce Legea lui Dumnezeu și că aceia care respectă poruncile ei au căzut din har. Prezentarea cerințelor Legii le stârnește opoziția și îi incită la mânie și la nemulțumire. În acest fel, caracterul lor este dovedit, pentru că „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. (Romani 8, 7.)

Adevăratul urmaș al lui Hristos nu va avea nici o pretenție plină de mândrie a sfințirii. Legea lui Dumnezeu îl convinge pe cel nelegiuit de păcat. El își vede propria stare păcătoasă în contrast cu neprihănirea pe care o susține Legea, iar acest fapt îl conduce la umilință și la pocăință. El ajunge să fie împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Hristos și, dacă va continua să umble cu El, va dobândi o

înțelegere mai clară a sfințeniei caracterului lui Dumnezeu și a naturii vaste a cerințelor Sale. El își va vedea mai bine propriile defecte și va simți nevoia unei pocăințe continue și a credinței în sângele lui Hristos.

Cel care cultivă un simțământ continuu al prezenței lui Hristos nu-și poate îngădui să se încreadă în sine și în neprihănirea proprie. Nici unul dintre profeți sau apostoli nu au făcut afirmații îngâmfate cu privire la propria sfințire. Cu cât s-au apropiat mai mult de desăvârșirea caracterului, cu atât s-au considerat mai nevrednici și mai puțin neprihăniți. Dar cei care înțeleg cel mai puțin desăvârșirea lui Isus, cei ai căror ochi sunt îndreptați cel mai puțin spre El, tocmai ei pretind cel mai insistent că sunt desăvârșiți.

Capitolul 7

Cum să știm că Dumnezeu este cel care conduce

Ca și mine, veți avea ocazia de a cunoaște oameni care pretind că sunt sfinți. Această învățătură are o influență amăgitoare. Ei vă vor prezenta niște raționamente minunate pentru a arăta că Domnul îi conduce și îi învață. Prin urmare, cum puteți ști dacă Domnul este cel care îi conduce? Ei bine, există un test: „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. (Isaia 8, 20.)

Dacă atunci când este amintit Domnul, Marele Iehova, lucrul acesta stârnește vrăjmășia inimii omenești, puteți să știți că persoana aceea nu are nici o legătură cu Dumnezeu. Oamenii pot să spună că au o mare credință în Isus și că voi nu puteți face nimic, ci Domnul Hristos va face totul pentru voi. Dar, când Domnul Hristos îi va chema din morminte pe cei morți, depinde numai de conduita voastră, dacă veți fi înviați pentru viața veșnică sau pentru condamnare. Ei amestecă adevărul cu învățăturile false și nu pot să spună care este adevărul, iar dacă sunt invitați să ia loc și să cerceteze Scripturile cu voi pentru a vedea ce spune Domnul, nu am cunoscut nici un caz în care răspunsul să fi fost altul decât că ei nu au nevoie să cerceteze Scripturile, pentru că Domnul le-a spus ce să facă.

Vocea lui Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, dar mai

sunt multe alte voci pe care le vom auzi, iar Domnul Hristos a spus că trebuie să fim precauți cu privire la cei care vor spune: „Hristos este aici sau acolo”. Prin urmare, cum vom ști că nu au adevărul, dacă nu verificăm totul cu Scripturile? Domnul Hristos ne-a avertizat să ne ferim de proorocii mincinoși, care vor veni la noi în Numele Său, spunând că ei sunt Hristos. Așadar, dacă veți considera că nu este important să înțelegeți Scripturile pentru voi înșivă, veți fi în pericolul de a fi duși în rătăcire de toate aceste doctrine. Domnul Hristos a spus că în ziua răsplătirii, la judecată, va exista o grupă de oameni care vor spune: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Dar Hristos le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” (Matei 7, 22.23.)

Noi trebuie să înțelegem ce este păcatul, și anume, că păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu. Aceasta este singura definiție dată în Scripturi. Prin urmare, vedem că aceia care declară că sunt conduși de Dumnezeu, dar se îndepărtează în mod clar de El și de Legea Sa nu cercetează Scripturile. Domnul își va călăuzi poporul, deoarece spune că oile Sale Îi vor auzi glasul și vor merge după El, dar nu vor merge după un străin. De aceea, este necesar să înțelegem pe deplin Scripturile. Atunci nu vom fi nevoiți să întrebăm dacă alții au adevărul, pentru că lucrul acesta se va vedea în caracterul lor.

Satana va face minuni

Vine timpul când Satana va face minuni chiar în fața ochilor

voștri, pretinzând că el este Hristos, iar dacă picioarele voastre nu sunt bine așezate pe temelia adevărului lui Dumnezeu, veți fi duși în rătăcire. Singura cale de a fi în siguranță este să căutați adevărul ca pe o comoară ascunsă. Căutați adevărul ca și când ați căuta comorile din adâncul pământului, veniți înaintea Tatălui vostru ceresc cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, și spuneți: „Luminează-mă, învață-mă ce este adevărul”.

Când Duhul Său Sfânt va veni în inima voastră pentru a vă întipări adevărul în suflet, nu-l veți mai uita cu ușurință. Voi știți deja din experiență ce înseamnă a cerceta Scripturile până când fiecare idee este bine întemeiată. Este important să cercetați Scripturile fără încetare. Trebuie să vă umpleți mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece este posibil să fiți despărțiți și să ajungeți într-un loc unde nu veți avea privilegiul de a vă întâlni cu copiii lui Dumnezeu. Atunci veți avea nevoie ca toate comorile Cuvântului lui Dumnezeu să fie ascunse în inima voastră, iar când veți fi înconjurați de împotrivire, va trebui să verificați totul cu Scripturile.

Capitolul 8

Poporul care respecta poruncile lui Dumnezeu

Întregul cer privește cu un interes stăruitor la cei ce se declară a fi poporul lui Dumnezeu, care păzește poruncile. Aceștia sunt oamenii care ar trebui să fie capabili de a-și însuși toate făgăduințele bogate ale lui Dumnezeu, capabili să înainteze din slavă în slavă și din putere în putere și să reflecte slava lui Dumnezeu în toate lucrările lor. Domnul Isus a spus: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. (Matei 5, 16.)

Noi am primit binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu, dar nu trebuie să ne oprim aici, ci să captăm tot mai multe raze de lumină divină din ceruri. Să stăm în poziția cea mai potrivită pentru a primi lumina și pentru a o reflecta, în slava ei, pe calea altora. Nu a fost niciodată un timp ca acum, când să putem simți mai mult curaj și mai multă încredere în lucrarea pe care o îndeplinim. În lumea noastră, sunt mulți care nu respectă poruncile lui Dumnezeu și nici nu declară că fac lucrul acesta, și totuși cer toate binecuvântările Sale. Ei doresc să primească și să-și însușească făgăduințele Sale, fără a respecta condițiile pe care se întemeiază acestea. Ei nu au dreptul la binecuvântările pe care le pretind.

Oare de ce aceia care respectă poruncile lui Dumnezeu nu se bazează pe făgăduințele care le-au fost făcute copiilor Săi? În Lege

putem să vedem neprihănirea lui Hristos. La crucea de pe Golgota, „bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. (Psalmii 85, 10.) Aceasta este o asociere care ar trebui să se afle în lucrarea noastră.

Dreptatea și neprihănirea trebuie să fie prezentate împreună cu iubirea lui Dumnezeu, așa cum a fost ea manifestată în Isus. Dacă ar fi așa, ce neprihănire s-ar vedea! Cât de bine s-ar vedea nevoia de curățare a oricărei întinări morale! Iar după ce lucrarea aceasta va fi îndeplinită, când vor privi la scumpul nostru Mântuitor, la mila și la harul Său, încăpățânarea care i-a ținut pe atât de mulți departe de lumină va fi îndepărtată pe deplin din sufletul lor.

Toți trebuie să cădem pe Stâncă și să fim zdrobiți. Oare va mai fi cineva care să-și păstreze încăpățânarea? Va mai fi cineva care să se bizuiască pe propria neprihănire? Va mai fi cineva care să nu înțeleagă cât de prețios este Hristos? Va mai exista vreo inimă care să nu fie supusă de iubirea lui Isus? Își va mai păstra cineva vreo părticică de iubire de sine?

Trebuie să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu.... De ce inima noastră a fost atât de insensibilă față de iubirea lui Dumnezeu? De ce L-am înțeles atât de greu pe Tatăl nostru ceresc? Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, știu că Satana L-a reprezentat în mod greșit pe Dumnezeu, prin orice mijloace posibile. El a întunecat calea noastră cu umbrele lui satanice, ca să nu-L putem vedea pe Dumnezeul nostru ca pe un Dumnezeu al milei și al adevărului. Acesta este motivul pentru care sufletele noastre s-au

împietrit.

Ca urmare, am vorbit despre întunericul pe care cel rău l-a așternut peste noi și ne-am plâns de starea noastră, dar procedând astfel, nu am făcut decât să răspândim umbrele asupra altor suflete, iar lucrul care ne-a păgubit pe noi, a fost o pagubă și pentru ele. În timp ce ne exprimam propria necredință, ceilalți au fost învăluiți de întuneric și de îndoială.

Nu ne putem permite să facem așa. Prin această lucrare, îl punem pe bunul nostru Tată ceresc într-o lumină greșită. Această situație trebuie să se schimbe. Trebuie să adunăm razele adevărului divin și să facem ca lumina noastră să strălucească pe calea întunecată a altora. Lumina cerului strălucește pentru cei care îl vor urma pe Domnul Hristos, Lumina lumii. El spune: „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. (Ioan 8, 12.)

Cum recomandați voi lumii religia Lui Hristos, dacă sunteți nemulțumiți, vă plângeți și sunteți plini de amărăciune? Cei care respectă poruncile lui Dumnezeu ar trebui să arate că adevărul sfințește sufletul, înobilează și curăță gândurile și înalță caracterul și viața. Domnul Hristos a murit pentru a reface chipul moral al lui Dumnezeu în sufletul nostru, așa încât acest chip să poată fi reflectat spre toți cei din jur.

Trebuie să bem tot mai mult și mai mult din izvorul vieții. Sper că nici un suflet nu va fi mulțumit, dacă nu îndeplinește o lucrare

deplină pentru veșnicie, iar de acum încolo să se poată vedea că sunteți niște reprezentanți ai lui Hristos, atât prin învățătură, cât și prin exemplu. Puteți să fiți o mărturie vie, care spune: „Iată ce a făcut Domnul pentru sufletul meu”. Domnul este gata să ofere binecuvântări din ce în ce mai mari.

El a îngăduit ca toată bunătatea Lui să treacă pe dinaintea lui Moise și a declarat despre caracterul Său, că este un Dumnezeu plin de milă, îndelung răbdător, care iartă cu bunăvoință nelegiuirea și păcatul. Moise a trebuit să reprezinte acest caracter înaintea poporului Israel, iar noi trebuie să facem la fel.

Să proclamăm bunătatea lui Dumnezeu și să le arătăm oamenilor cu claritate adevăratul Său caracter. Să reflectăm slava Sa. Am făcut noi această lucrare în trecut? Le-am descoperit noi altora caracterul Domnului prin învățătura și prin exemplul nostru? Oare nu ne-am alăturat în lucrarea vrăjmașului sufletelor, reprezentându-L în mod greșit pe Tatăl nostru ceresc? Nu i-am judecat noi pe frații noștri, criticându-le cuvintele și faptele? Dacă am făcut așa, iubirea lui Dumnezeu nu a fost așezată pe tronul inimii noastre. Să facem o schimbare categorică.

Capitolul 9

Calitatea credinței noastre

Pasaj biblic citit de vorbitor: Ioan 3, 16.

În întreaga Scriptură, nu există nici o învățătură care să arate cu mai multă claritate calea spre ceruri, decât cea pe care o avem în aceste cuvinte. Ele ne spun ce este convertirea. Ele ne spun ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți. Prietenii mei, vreau să vă spun că aceste cuvinte țintesc direct la rădăcina lucrării care se vede în lumea religioasă. Ele țintesc direct împotriva ideii că poți să devii un copil al lui Dumnezeu fără vreo schimbare deosebită. Dacă adevărul lui Dumnezeu și-a găsit un loc în inima noastră, atunci se realizează o schimbare hotărâtă, deoarece el are o putere sfințitoare asupra vieții și caracterului. Când vedem roadele neprihănirii în viața celor care declară că au un adevăr înaintat, așa cum declarăm noi că avem, atunci va exista un comportament care dovedește că am învățat de la Hristos.

Când Domnul Hristos, Nădejdea lui Israel, a fost ținut pe cruce și înălțat, așa cum îi spusese lui Nicodim că va fi, nădejdea ucenicilor a murit o dată cu El. Ei nu puteau să explice situația. Ei nu au putut să înțeleagă tot ce le spusese Domnul Hristos mai înainte despre aceasta.

Totuși, după înviere, speranțele și credința lor au reînviat, iar ei

au mers și L-au propovăduit pe Hristos și pe El răstignit. Ei au spus că Domnul vieții și al slavei a fost luat și răstignit de mâini nelegiuite, dar a înviat. Astfel, le-au adresat oamenilor cuvintele vieții cu o mare îndrăzneală, iar oamenii au fost foarte uimiți.

Fariseii și cei care i-au auzit pe ucenici propovăduindu-L cu îndrăzneală pe Isus ca fiind Mesia au înțeles că ei fuseseră cu Hristos și învățaseră de la El. Ei vorbeau exact cum vorbea Isus. Acest lucru clarificase în mintea lor faptul că ucenicii învățaseră de la Isus. Ce s-a întâmplat cu ucenicii Săi de-a lungul tuturor veacurilor? Ei au învățat de la Domnul Isus, au fost în școala Sa, au fost elevii Săi și au învățat lecțiile lui Hristos cu privire la legătura vie a sufletului cu Dumnezeu. Credința vie că trebuie să ne bazăm pe meritele sângelui Mântuitorului care a fost răstignit și a înviat, pe Hristos, Neprihănirea noastră, este esențială pentru mântuire.

Parcă o atmosferă înnegurată s-a adunat în jurul sufletului omului și i-a închis mintea. Este aproape imposibil să străpungi această atmosferă de îndoială și de necredință. Este aproape imposibil să-l faci conștient de interesele lui vitale, ca să poată înțelege ce trebuie să facă pentru a fi mântuit.

Simplitatea mântuirii

Cel care se încrede în neprihănirea lui Hristos nu este nevoit să aștepte nici o clipă pentru a-și șterge singur propriile păcate. Nu este nevoit să aștepte până când va realiza o pocăință corespunzătoare, înainte de a putea să se încreadă în neprihănirea lui Hristos. Noi nu

înțelegem subiectul mântuirii. Este simplu ca ABC. Dar noi nu-l înțelegem.

Prin urmare, cum se va pocăi un om? Este ceva care vine de la el însuși? Nu, pentru că inima firească este în vrăjmășie cu Dumnezeu. Așadar, cum poate inima firească să dea naștere din ea însăși pocăinței, dacă nu are nici o putere pentru a face acest lucru? Cum ajunge omul la pocăință? Prin Isus Hristos. Cum îl aduce El pe om la pocăință? Există o mie de căi prin care poate să facă acest lucru.

Dumnezeul cerurilor lucrează asupra minții omului în permanență. Cuvântul lui Dumnezeu îi adresează o invitație, dar nu doar Cuvântul, ci și toți cei care cred în Isus Hristos și îl descoperă pe Hristos prin caracterul lor. Poate că nu țin o predică, poate că nu vin direct la o persoană pentru a-i vorbi despre starea ei de nepocăință, totuși, când este adusă în legătură cu vreunul dintre ucenicii lui Isus Hristos, o astfel de persoană înțelege că el are ceva ce ea nu are. Fariseii au înțeles că în viața ucenicilor se întâmpla ceva ce ei nu puteau să explice. Ei au văzut ceva minunat și au fost convinși că ucenicii Îl ascultaseră pe Domnul Isus și că învățaseră de la El.

Omul transmite fără încetare anumite impresii. Există o atmosferă care învăluie sufletul omenesc și ea este fie cerească, fie demonică. Sunt doar două tabere distincte. Fie ne aflăm de partea lui Hristos, fie de partea vrăjmașului. Dacă primim continuu razele de lumină divină din slava Sa, îngerii lui Dumnezeu ne înconjoară și

sufletul omenesc este învăluit de atmosfera creată de ei. Chiar atitudinea noastră, cuvintele noastre le dau tuturor celor care ajung în sfera noastră de influență o dovadă că suntem cu adevărat convertiți. „Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine aude, să zică: «Vino!» și celui ce îi este sete să vină!”

Așadar, dacă suntem mlădițe ale Adevăratei Vițe, vom fi hrăniți de seva care vine de la Viță. Ea se revarsă fără încetare în fiecare mlădiță și fiecare mlădiță va aduce roade spre slava lui Dumnezeu. „Este plăcerea Tatălui vostru” „să aduceți multă roadă”. Prin urmare, care este poziția noastră? Trebuie să fie poziția unei credințe vii.

Nu puteți să explicați acest subiect prin raționamente

„Vreau”, spune cineva, „să explic acest subiect prin raționamente”. Ei bine, explică-I dacă poți. „Vântul bate încotro vrea” și îi auzi vuietul, dar nu știi de unde vine. Tot așa nu poți să explici lucrările lui Dumnezeu asupra inimii omenești. Nu poți să explici această credință care se bazează pe meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat pentru a aduce neprihănirea lui Hristos în viața ta. Când ești îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos și nu în propria neprihănire, nu vei depinde de ce poți sau de ce vrei tu să faci. Nu știți că fără Hristos nu puteți face nimic? „Fără Mine”, spune El, „nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5.)

Atunci când stați la masă și mâncați, acest fapt este o expresie a iubirii lui Hristos. Iar adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, rostite de la

amvon, este o solie trimisă pentru a ne propovădui cuvintele vieții.

Cine dintre voi a adunat toate îndoielile și întrebările pe care a putut să le adune și să le îndrepte împotriva acestei neprihăniri a lui Hristos? A făcut cineva lucrul acesta? De care parte vă aflați?

Ați cercetat voi adevărurile prețioase, punct cu punct, așa cum au fost prezentate? Sau v-ați gândit să vă urmați propriile idei și opinii și să citiți, și să judecați Cuvântul lui Dumnezeu prin opiniile și teoriile voastre? Sunteți voi dispuși să confrunțați ideile și teoriile voastre cu Cuvântul lui Dumnezeu și să lăsați ca scrierile sfinte să vă arate unde sunt neajunsurile și greșelile în ideile și în teoriile voastre? Nu putem să ne așezăm pe o poziție din care să judecăm Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că noi am crezut așa sau altfel. „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. (Isaia 8, 20.)

Dacă un popor a avut vreodată nevoie de lumină, atunci acesta este poporul care trăiește chiar în ultimele zile ale istoriei pământului. Noi vrem să știm ce spune Scriptura. Vrem să apelăm la scrierile sfinte ale lui Dumnezeu. Vrem acea credință vie care se prinde de brațul puterii infinite și vrem să ne bazăm cu toată ființa noastră pe Isus Hristos, Neprihănirea noastră. Putem să facem așa. Da, o facem pentru binele sufletului nostru.

Voi puteți fi uniți cu Adevărata Viță. Fiecare parte a întregii voastre făpturi poate să fie unită cu Viță, iar seva și hrana care vin de la ea vor hrăni mlădițele legate de Viță, până când veți ajunge

una cu Hristos, așa cum El a fost una cu Tatăl. În felul acesta, vă vor fi date binecuvântările Sale. Dar, fraților, noi nu am avut credință. Noi L-am dezonorat prea multă vreme pe Dumnezeu prin necredință.

Credința omului paralizat

Mă voi referi la omul paralizat, care nu-și mai folosisese membrele de mulți ani. Aceasta era starea lui. Preoții, conducătorii și cărturarii au examinat situația lui și au declarat-o ca fiind disperată. I-au spus că se adusese singur în această stare prin propriul păcat și că nu mai era nici o speranță pentru el. Totuși i s-a spus că exista un om, pe nume Isus, care făcea lucrări minunate. El îi vindeca pe bolnavi și chiar înviase morți. „Dar cum pot să merg la El”, a spus omul.

„Te vom duce noi la Isus”, au răspuns prietenii lui, „chiar în prezența Sa. Am auzit că a venit în apropiere.”

Prin urmare, l-au luat pe omul neajutorat și l-au dus în locul unde se afla Domnul Isus. Dar mulțimea înconjurase atât de aproape casa în care era Domnul Isus, încât nu aveau nici o șansă, nici măcar să ajungă la ușă. Ce aveau să facă? Omul paralizat le-a sugerat să desfacă acoperișul, să dea la o parte scândurile și să-l coboare în casă prin acoperiș.

Așa și-a manifestat el credința stăruitoare. Ei au făcut întocmai, și el a fost adus chiar înaintea Domnului Isus, unde învățătorul putea

să-l vadă. Când S-a uitat la el, lui Isus I-a fost milă și a zis: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!” (Marcu 2, 5.) Ei bine, ce bucurie a simțit atunci bolnavul! Domnul Isus a știut exact de ce avea nevoie acel suflet bolnav de păcat. El a știut că omul acela fusese torturat de propria conștiință, așa că i-a zis: „Păcatele îți sunt iertate!” Ce eliberare a venit în sufletul lui! Ce speranță i-a umplut inima!

Deodată, în inima fariseilor s-a ivit gândul: „Cine are puterea să ierte păcatele? Numai Dumnezeu are această putere.”

Atunci, Domnul Isus le-a zis: „Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele: «Ție îți poruncesc», i-a zis El slăbănogului, «Scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă»”. (Luca 5, 24.) Cum? Să-și ridice patul cu mâinile lui paralizate!? Ce a făcut el? El a făcut ce i-a spus Domnul. De ce? Pentru că a făcut pur și simplu ce i se poruncise! Puterea voinței a pus în mișcare membrele lui paralizate, iar ele au răspuns, deși nu răspunseseră de multă vreme. Această manifestare le-a arătat oamenilor că în mijlocul lor era Unul care putea nu numai să ierte păcatele, dar și să vindece bolnavii.

Cu toate acestea, dovada puternică dată fariseilor nu i-a convertit. Oamenii se pot închide în ei înșiși în necredință, îndoială și necredincioșie, așa încât nici învierea morților nu i-ar convinge. Din cauza necredinței lor, ei vor rămâne în aceeași stare de neconvertire și de scepticism. Dar toți cei care au inimi dispuse să primească adevărul și urechi să-l asculte, Îl slăvesc pe Dumnezeu. Ei exclamă: „Nu am văzut niciodată așa ceva!”

Răspunsul omului neputincios

Era un om neputincios și, când Domnul Hristos a stat de vorbă cu el, bolnavul l-a zis cât de rău îi părea că, de fiecare dată când voia să coboare în apă, ca să fie vindecat, altcineva pășea înaintea lui. Domnul Hristos l-a întrebat: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6.) Ce întrebare! Acela era motivul pentru care se afla acolo, dar Domnul Hristos a dorit să învie în inima omului dorința de a fi însănătoșit. Iar când Hristos i-a poruncit să se ridice, să-și ia patul și să umble, el a făcut exact ce i-a spus Domnul. El nu a spus: „Sunt aici de treizeci de ani și nu am făcut nici un pas în tot acest timp”. El nu a început să argumenteze, ci a făcut exact ce i s-a poruncit. Și-a luat patul și a plecat. Și din clipa aceea, a fost vindecat.

Aceasta este credința de care avem nevoie. Dar, dacă începeți să explicați totul și să judecați fiecare punct, veți muri în păcatele voastre, deoarece nu veți fi mulțumiți niciodată.

Șarpele de aramă

Iată un alt exemplu pe care Domnul Hristos i l-a prezentat lui Nicodim -- șarpele care a fost înălțat în pustie. Și Domnul a declarat: „Tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului.” (Ioan 3, 14.) Dacă El este înălțat, îi va atrage pe oameni la Sine, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața vecinică.” (Ioan 3, 15.) Prin urmare, doar să priviți la șarpele de aramă. Copiii lui Israel nu și-au dat seama că Dumnezeu îi păzise prin îngerii Săi trimiși ca să-i ajute

și să-i protejeze. Poporul nu fusese nimicit de șerpi de-a lungul îndelungatei lui călătorii prin pustie. El fusese un popor nerecunoscător.

Noi suntem la fel. Nu ne dăm seama de miile de pericole de care ne-a ferit Tatăl nostru ceresc. Nu ne dăm seama de marea binecuvântare pe care El a revărsat-o asupra noastră prin faptul că ne-a dat hrană și îmbrăcăminte, ne-a păstrat viața, trimițând îngerii păzitori să vegheze asupra noastră. Ar trebui să fim recunoscători pentru acest fapt în fiecare zi. Ar trebui să avem inima plină de mulțumire și să venim la Dumnezeu cu o jertfă de recunoștință, zi de zi. Ar trebui să ne adunăm zilnic în jurul altarului familial și să-L lăudăm pentru că veghează asupra noastră și ne poartă de grijă. Copiii lui Israel pierduseră din vedere faptul că Dumnezeu îi apăraseră de șerpii veninoși. Dar, când El și-a retras mâna, au fost mușcați.

Ce a urmat? Domnul Hristos i-a spus lui Moise să înalțe o prăjină, să facă un șarpe de aramă, să-l pună pe acea prăjină și să-l înalțe în văzul israeliților, pentru ca oricine va privi la el, să poată trăi. Ei nu au avut de făcut vreo lucrare mare. Era necesar să privească, pentru că Dumnezeu a spus că așa trebuie.

Așadar, să presupunem că ei s-ar fi oprit să judece și să spună: „De ce? Nu se poate să fim vindecați, privind la acel șarpe de aramă! Nu are nici o viață în el!” Totuși privirea credinței i-a vindecat exact așa cum le spusese Dumnezeu. Cei care au privit au trăit. Cei care s-au oprit să gândească și să explice au murit.

Ce trebuie să facem noi? Să privim și să trăim. „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului”. (Ioan 3, 14.) Motivul? „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3, 16.)

Ce fel de credință este aceasta? Înseamnă ea a crede, pur și simplu, sau este o credință condiționată? Sunt mulți aici care au o astfel de credință. Voi credeți că Domnul Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, dar aveți voi o credință personală în ce privește propria mântuire? Credeți voi că Domnul Isus este Mântuitorul vostru, că El a murit pe crucea Golgotei pentru a vă răscumpăra și că v-a dat darul vieții veșnice, dacă voi credeți în El?

Aceasta este neprihănirea prin credință

Ce înseamnă a crede? Înseamnă a accepta pe deplin că Isus Hristos a murit ca jertfă pentru noi, că El a ajuns să fie blestem pentru noi, a luat păcatele noastre asupra Sa și ne-a atribuit neprihănirea Sa. Prin urmare, noi cerem această neprihănire a lui Hristos, credem în ea, și că este neprihănirea noastră. El este Mântuitorul nostru. El ne mântuiește, pentru că a spus că va face așa. Avem noi de gând să căutăm tot felul de explicații ale modului în care El ne poate mântui? Avem, în noi înșine, evlavia care să ne facă mai buni și să ne curățe de petele păcatului, făcându-ne în stare să venim la Dumnezeu după aceea? Pur și simplu, nu putem face lucrul acesta.

Nu știți că, atunci când tânărul a venit la Domnul Hristos și L-a

întrebat ce trebuie să facă pentru a avea viața, Hristos i-a spus să păzească poruncile? El a zis: „Le-am păzit”. Atunci, Domnul a dorit să conducă învățătura în punctul în care trebuia. „Ce-mi mai lipsește? Sunt desăvârșit.” (Matei 19, 20.) El nu înțelegea că exista un lucru care îi lipsea și nu înțelegea nici de ce nu va avea viața veșnică. „Le-am păzit”, a spus el. Prin urmare, Domnul Hristos atinge locul dureros din inima lui. El îi spune: „Vino după Mine și vei avea viața”.

Ce a făcut tânărul? A plecat foarte trist, pentru că avea bogății mari.

Așadar, el nu respectase poruncile întru totul. Ar fi trebuit să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor al lui și să se încreadă în neprihănirea Sa. Apoi, după ce ar fi avut neprihănirea lui Hristos, ar fi putut să respecte Legea Lui Dumnezeu. Tânărul nu ar mai fi putut să calce Legea în picioare. El trebuia să o respecte și să o iubească. Atunci, Domnul Hristos ar fi adus puterea divină pentru a se uni cu eforturile omului.

Domnul Hristos a luat asupra Sa natura omenească pentru noi. El și-a înveșmântat natura divină în natura omenească, iar natura divină și cea omenească s-au unit. El a arătat că Legea despre care Satana declarase că nu putea să fie respectată, putea totuși să fie respectată. Domnul Hristos a luat natura umană pentru a rezista aici, în lumea noastră, pentru a arăta că Satana mințise. El a luat natura omenească asupra Sa pentru a demonstra că, prin unirea naturii divine cu cea omenească, omul poate să respecte Legea lui Iehova.

Dacă despărțiți natura omenească de cea divină, puteți încerca să vă realizați propria neprihănire de acum și până va veni Domnul Hristos, dar nu va fi altceva decât o nereușită.

Printr-o credință vie, prin rugăciune stăruitoare către Dumnezeu și prin dependența de meritele lui Isus, noi suntem îmbrăcați în neprihănirea Sa și suntem mântuiți. „Oh, da”, spun unii, „noi suntem mântuiți fără să facem nimic. De fapt, eu sunt mântuit. Nu trebuie să respect Legea lui Dumnezeu. Sunt mântuit prin neprihănirea lui Isus Hristos.” Domnul Hristos a venit în lumea noastră pentru a-i aduce pe toți oamenii înapoi la ascultarea de Dumnezeu. A adopta poziția că poți să calci Legea lui Dumnezeu, pe motiv că Domnul Hristos a făcut totul, înseamnă a adopta o poziție a morții, pentru că ești la fel de păcătos ca oricare altul.

Prin urmare, care este poziția corectă? Să ascuți și să vezi că prin neprihănirea lui Hristos, pe care o susții prin credință, prin neprihănirea oferită de eforturile și de puterea Sa divină, poți să respecti poruncile lui Dumnezeu.

Nu suntem mântuiți în nepăsare

Noi vrem să avem această credință. Dar, oare va fi mântuit un om aflat într-o stare de nepăsare? Poate el să fie mântuit în timp ce nu face nimic? Niciodată, niciodată! El trebuie să fie conlucrător cu Isus Hristos. Nu se poate mântui singur. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) Ce înseamnă aceasta? Întregul cer lucrează pentru a ridica neamul omenesc din degradarea

păcatului. Întregul cer este deschis pentru locuitorii pământului. Îngerii lui Dumnezeu sunt trimiși să le slujească celor care vor fi moștenitorii mântuirii. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea”. (Filipeni 2, 13.)

Aceasta este credința care aduce la îndeplinire lucrul pe care îl doriți. Cum lucrează ea? Lucrează prin iubire? Ce fel de iubire? Iubirea care radiază de la crucea Golgotei. Ea se află la mijlocul căii dintre pământ și ceruri, iar mântuirea este obținută privind la această cruce. Tatăl a primit-o, iar oștirile îngerești au venit la această cruce și Dumnezeu însuși S-a aplecat în semn de acceptare a jertfei. Ea răspunde cerinței Cerului, iar omul poate să fie mântuit prin Isus Hristos, cu condiția să creadă în El. Omul este împăcat cu Dumnezeu și Dumnezeu este împăcat cu omul prin jertfa deplină și desăvârșită.

Prin urmare, fraților, noi avem nevoie de credință, este nevoie să ne educăm sufletul în credință, fiecare pas trebuie să fie un pas al credinței. Avem nevoie să credem în această jertfă care a fost adusă pentru noi. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. (Psalmii 85, 10.) Așadar, când vedem o rază de lumină, trebuie să ne prindem de ea. Diavolul a lucrat împotriva ei tot timpul. Pe crucea Golgotei, Domnul Isus Hristos a mărturisit despre credința care lucrează din iubire. El a avut această iubire față de sufletul meu. Domnul Hristos a murit pentru mine. El m-a răscumpărat cu un preț infinit și a făcut ispășire pentru tot ce este ofensator față de El. Eu trebuie să fiu un împreună lucrător cu El.

Trebuie să iau jugul Său asupra mea. Să port jugul lui Hristos. Să ridic poverile Sale. Trebuie să-i învăț pe alții cum să fie ridicați din starea păcătoasă în care am fost eu și să primească, printr-o credință vie, neprihănirea care este în Hristos Isus. Aceasta este singura cale prin care păcătosul poate să fie mântuit.

Nu puteți să vă mântuiți singuri

Ați putea să depindeți de propria neprihănire și ați putea să gândiți că ați încercat să faceți ce este bine și că, în cele din urmă, veți fi mântuiți prin aceasta. Voi nu puteți să înțelegeți că Domnul Hristos face totul. Unii spun: „Mai întâi trebuie să mă pocăiesc. Trebuie să merg cât mai departe pe cont propriu, fără Hristos, iar apoi, Domnul Hristos mă va întâlni și mă va primi.”

Nu puteți avea nici un gând fără Hristos. Dacă Domnul Hristos nu trimite Duhul Sfânt pentru a impresiona și a influența mintea omenească, nu puteți avea nici o înclinație de a veni la El. Dacă există vreun om pe fața pământului care are un îndemn de a se apropia de Dumnezeu, acest fapt se datorează numeroaselor influențe care sunt exercitate asupra minții și inimii lui. Această influență îl îndeamnă să-L aleagă pe Dumnezeu și să prețuiască marea lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o pentru el.

Prin urmare, să nu spunem niciodată că ne putem pocăi singuri, iar apoi Domnul Hristos ne va ierta. Cu siguranță, nu. Favoarea lui Dumnezeu este cea care iartă. Favoarea lui Dumnezeu este cea care ne conduce la pocăință prin puterea Sa. Așadar, totul vine de la Isus

Hristos, iar voi trebuie doar să-I răspundeți, dându-I slavă lui Dumnezeu. De ce nu răspundeți mai mult, când sunteți împreună în adunările voastre? De ce nu aveți influența sensibilizatoare a Duhului lui Dumnezeu, când vă sunt prezentate iubirea lui Isus și mântuirea Sa? Deoarece nu înțelegeți că Domnul Hristos este cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, chiar Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre. Pentru că nu înțelegeți acest fapt, voi rămâneți în păcatele voastre. De ce se întâmplă așa? Pentru că Satana este aici și luptă pentru sufletele oamenilor. El își aruncă umbrele întunecate chiar înaintea pașilor noștri pe cale și tot ce puteți să vedeți este vrăjmașul și puterea lui.

Priviți dincolo de puterea lui, priviți spre Acela care este puternic pentru a mântui până la capăt. De ce credința voastră nu-și face drum prin umbre, până în locul unde se află Hristos? El a luat robia roabă și le-a dat daruri oamenilor. El vă va învăța că Satana pretinde ca proprietate a lui fiecare suflet care nu se unește cu Hristos.

Punctul crucial în marea luptă

Satana este autorul morții. Ce a făcut Domnul Hristos după ce l-a dus pe Satana sub domnia morții? Chiar ultimele cuvinte ale lui Hristos, când își dădea viața pe cruce, au fost: „S-a isprăvit!” (Ioan 19, 30.) Diavolul a văzut că trecuse limita. Prin moarte, Domnul Hristos l-a dus pe Satana la moarte și a adus nemurirea la lumină.

Și după ce a înviat, ce a făcut Domnul Hristos? El și-a luat

puterea și sceptrul. El a deschis mormintele și a scos o mulțime de robi, dovedindu-le tuturor oamenilor din lumea noastră și întregii creații că avea puterea asupra morții și că îi eliberase pe robii morții.

Nu toți cei care au crezut în Domnul Isus au fost aduși la viață cu ocazia aceea. Ei au fost doar un exemplu cu privire la ce va fi la înviere, pentru ca noi să putem ști că moartea și mormântul nu trebuie să-i țină în robie, deoarece Domnul Hristos i-a luat la cer. Iar când va veni iarăși cu putere și mare slavă, El va deschide mormintele. Închisoarea va fi deschisă, iar morții vor ieși iarăși la o nemurire plină de slavă.

Aici sunt trofee pe care Domnul Hristos le-a luat cu El și le-a prezentat universului și lumilor create de Dumnezeu. Orice afecțiune pe care o avuseseră cândva față de Lucifer, heruvimul ocrotitor, a fost nimicită. Dumnezeu i-a dat o șansă de a-și arăta adevăratul caracter. Dacă nu ar fi făcut așa, ar fi putut exista unii care să creadă că acuzațiile pe care Lucifer le-a adus împotriva lui Dumnezeu că nu i-a acordat o șansă erau îndreptățite.

Prințul vieții și prințul întunericului au fost în conflict. Prințul vieții a biruit, dar cu un preț infinit. Triumful Său este mântuirea noastră. El este înlocuitorul și Garantul nostru și ce îi spune El aceluia care biruie? Spune El că omul nu are nimic de făcut? Ce îi spune? „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3, 21.)

Partea biruitorului

Oare Mântuitorul nostru nu a avut nimic de biruit? Nu a dat El bătălia cu prințul întunericului, până a ajuns biruitor în fiecare punct? Apoi, Hristos a lăsat această lucrare în mâinile urmașilor Săi. Noi avem ceva de făcut. Oare nu avem noi partea biruitorilor, pe care să o realizăm și să câștigăm biruința? Nu trebuie să înaintăm și noi, pas cu pas, pentru a-L cunoaște pe Domnul și faptele Sale care răsar asemenea zorilor dimineții? Lumina lor va străluci tot mai puternic. Voi o veți primi și, ca răspuns la cererile stăruitoare pe care le înălțați spre Dumnezeuul cerurilor, veți merge mai departe, adunând o lumină tot mai strălucitoare.

Iacov a fost prins în capcana ispitei. El l-a înșelat pe fratele lui, luându-i dreptul de întâi născut. Când s-a luptat cu Hristos, păcatele lui au ieșit la iveală. Îngerul s-a luptat cu el și i-a spus: „Lasă-mă să plec”, dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. (Geneza 32, 26.)

Nu vreți să faceți și voi acest lucru? Nu vreți voi să luptați cu Dumnezeu cu ocazia acestei adunări, până când veți ști că El vi Se descoperă? Există păcate care vă tulbură sufletul și vă întristează. Veți spune voi: „Acum, Doamne, trebuie să am iertarea scrisă în dreptul numelui meu” și să luptați și să-L rugați pe Dumnezeu, pe temeiul neprihănirii lui Hristos? „El trebuie să mântuiască. Eu cred în El și îl cred pe cuvânt.” Acum, fraților, ce vom face?

Iacov a câștigat biruința, iar numele lui a fost schimbat în ziua

aceea. El a luptat cu Dumnezeu și a biruit. Sunt așa de recunoscătoare că Dumnezeu a pregătit o cale prin care să putem avea o mântuire deplină și fără plată. Nu trebuie să privim la umbrele pe care Satana le așază pe calea noastră. El ar vrea să întunece cerul și pe Isus, care este lumina și puterea cerului pentru noi, iar noi continuăm să vorbim despre puterea lui Satana. Dar nu trebuie să vorbim despre ea. Isaia prezintă această idee în cuvintele: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui, îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii”. (Isaia 9, 6.)

Dumnezeu să ne ajute, fraților, să ne trezim și să ne punem în mișcare acum pentru a face tot atât de mult, cât a făcut paralyticul, tot atât de mult, cât a făcut omul neputincios, și cel cu membre paralyzate. Ei au făcut exact ce li s-a spus. Dumnezeu să ne ajute să credem în Fiul lui Dumnezeu și în faptul că El ne poate mântui până la capăt și vom avea viața veșnică.

Mulți dintre voi se poartă ca și când nu avea suficientă însuflețire pentru a răspunde la adevăr. Unii dintre voi se poartă ca și când ar crede că Domnul a fost închis definitiv în mormântul nou al lui Iosif. El nu este acolo El este înviat și astăzi avem un Mântuitor viu, care mijlocește pentru noi.

Prin urmare, vorbiți despre iubirea Sa, vorbiți despre puterea Sa, lăudați-L. Dacă aveți un glas cu care să spuneți ceva, atunci vorbiți despre Dumnezeu, despre cer, despre viața veșnică. Am auzit persoane care, în casa lor, vorbesc atât de tare, încât le pot auzi

vecinii, dar în adunare abia dacă se ridică și murmură câteva cuvinte care nu se pot auzi. Voi trebuie să arătați că ați învățat în școala lui Hristos și că ați făcut progrese. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. (Romani 10, 10.) Câți cred adevărurile pe care le-ați auzit astăzi? Vreți să mai așteptați câteva luni, înainte de a recunoaște că în ele se află lumină? Vreți să vă opriți și să le analizați? Veți muri înainte de a ajunge la timpul acela.

Credeți pentru că Dumnezeu spune așa

Credeți adevărul pentru că el este așa, pentru că Dumnezeu îl spune și bazați-vă pe meritele sângelui Mântuitorului răstignit și înviat. El este singura voastră nădejde, El este neprihănirea voastră, înlocuitorul și Garantul vostru, totul în toate pentru voi. Când vă veți da seama de acest fapt, tot ce veți putea să-I aduceți va fi o jertfă de laudă. Dar, nu vreți să veniți la Hristos și să recunoașteți că El a făcut totul, ci credeți că trebuie să faceți voi mai întâi niște pași, ca să ajungeți la Dumnezeu, jertfa voastră este asemenea jertfei lui Cain. El nu l-a cunoscut pe Domnul Isus și nu a priceput că sângele lui Isus putea să-i curățe păcatele și să facă jertfa lui să fie bine primită de Dumnezeu. Mulți sunt asemenea lui Cain și aduc jertfe întinate și pătate, lipsite de sângele lui Isus. Trebuie să veniți la Isus la fiecare pas. Aduceți cererile voastre înaintea lui Dumnezeu, însoțite de sângele lui Isus și de puterea lui curățitoare, rugați-vă Lui cu stăruință și studiați Biblia ca niciodată mai înainte.

Se pune întrebarea: „Ce este adevărul?” Adevărul nu este

neapărat ceea ce am crezut eu cu mulți ani în urmă. Trebuie să confrunțați doctrinele voastre cu Biblia, să lăsați ca lumina Bibliei să le definească și să arate unde nu corespund și unde se află dificultatea. Biblia trebuie să fie standardul vostru, scrierile vii ale lui Iehova să fie călăuza voastră. Trebuie să căutați adevărul ca pe o comoară ascunsă. Să descoperiți unde se află comoara și apoi să vă adânciți în căutarea ei, săpând centimetru cu centimetru pentru a ajunge la ea. Dacă lucrați în minele adevărului pentru a găsi noi pietre prețioase, noi diamante, le veți descoperi.

Voi știți cum spune puterea papală. Că oamenii nu au dreptul de a interpreta Scripturile pentru ei înșiși. Au nevoie de altcineva care să le interpreteze pentru ei. Oare voi nu aveți o minte? Nu aveți gândire? Oare Dumnezeu nu le-a dat oamenilor obișnuiți o capacitate de judecată, tot așa cum le dă preoților și conducătorilor? Când Hristos, Domnul vieții și al slavei, a venit în lumea noastră, dacă L-ar fi recunoscut, preoții și conducătorii nu L-ar fi răstignit. Dumnezeu le spusese să cerceteze Scripturile: „... [voi] socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. (Ioan 5, 39.)

Dumnezeu să ne ajute să fim cercetători ai Bibliei. Nu vă încredeți în nici un om spre a-l lăsa să interpreteze Biblia pentru voi, până când nu veți putea să înțelegeți voi înșivă argumentul și un „așa zice Domnul” din Scripturi. Iar când veți putea să înțelegeți acestea, le veți cunoaște voi înșivă și veți ști că sunt adevărul lui Dumnezeu. Veți spune: „Eu am citit, am înțeles și inima mea se întemeiază pe adevăr, deoarece este adevărul pe care Dumnezeu mi

l-a spus din Cuvântul Său”. Iată ce trebuie să fim -- niște creștini care se întemeiază pe propriile convingeri. Avem nevoie să fim convertiți, așa cum au avut nevoie iudeii. Dacă vedeți puțină lumină, nu trebuie să stați pe loc și să spuneți: „Voi aștepta până când o vor vedea frații mei”. Dacă veți face așa, veți merge în întuneric.

Dumnezeu să ne ajute să cunoaștem adevărul, iar dacă voi ați înțeles adevărul lui Dumnezeu, mergeți direct în lumină și ridicați barierele care sunt înapoia voastră. Nu vă bazați pe oameni, ci însușiți-vă o experiență personală vie, iar atunci chipul vostru va străluci de slava lui Dumnezeu. Voi ați umblat cu El, iar El v-a ridicat. Voi ați luptat cu El și L-ați implorat, iar El a lăsat ca lumina Sa să strălucească asupra voastră.

Vorbiți despre credință, trăiți credința, lucrați prin credință

Așadar, fraților, voi v-ați obișnuit atât de mult cu întrebările îndoielnice, încât va trebui să vă educați de acum să mergeți în direcția credinței. Să vorbiți despre credință, să trăiți credința, să lucrați prin credință, ca să puteți avea o credință mai mare. Prin exercitarea acestei credințe vii, veți crește și veți ajunge niște femei și niște bărbați puternici în Hristos Isus. Dumnezeu ne asigură că această adunare, la care participăm, poate să fie o adunare unde Soarele Neprihănirii va răsări asupra voastră și va străluci în inima voastră cu raze limpezi, făcându-vă să fiți cu toții niște lumini în lume.

Voi puteți să fiți exact ce le-a spus Domnul Hristos ucenicilor Săi că trebuie să fie -- „lumina lumii”. (Matei 5, 14.) Trebuie să răspândiți asupra altora acea lumină, speranță și credință. Să nu mergeți murmurând pe calea slujirii lui Dumnezeu, ca și când El ar fi un conducător aspru, care pune asupra voastră poveri pe care nu le puteți purta. Nu aceasta este situația. El vrea să fiți plini de bucurie, plini de binecuvântarea lui Dumnezeu, să cunoașteți lungimea, lărgimea, înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință. Când este menționat Numele Său, El vrea ca acest Nume să atingă nota dominantă și să răsunе în inima voastră. Atunci, veți putea să-I aduceți Aceluia care stă pe scaunul de domnie și Mielului mulțumirea, slava, onoarea și cinstea.

Ar trebui să învățați să cântați acest cântec aici, iar când veți fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, veți ști exact când să intonați cântecul triumfului, împreună cu îngerii cerului și cu sfinții răscumpărați. Așadar, să răsunе harpele aici. Locul acesta să inspire laude în inima voastră. Aflați în acest loc, priviți la pomii înalți, la pajiștea verde, ca un covor de mătase și inima voastră să tresalte în cântece de laudă. Lăudați-L pe Dumnezeu pentru că avem privilegiul de a fi în lumea aceasta, așa frumoasă cum este ea. Vom merge într-un loc mai bun. Pământul acesta va fi curățat, topit și eliberat de păcat.

Nu avem noi toate motivele să ne îndreptăm gândul spre cer? Nu avem noi toate motivele să ne înălțăm deasupra acestor lucruri lumești, a senzualității, a vorbirii ieftine și fără sens, a glumelor și ironiilor, deasupra zvonurilor false și bănuielilor rele? Înlăturați

toate acestea! Ele sunt o rușine pentru biserică! Ele slăbesc biserica.

Conversațiile noastre să fie sfinte. După cum Dumnezeu este sfânt în sfera Sa, tot așa noi să fim sfinți în sfera noastră. Să ne bucurăm în Mântuitorul nostru cel prețios, care a murit pentru a ne răscumpăra, și să-i răspundem lui Dumnezeu, aducându-I slavă. Să ne unim în laudele pe care le înălțăm aici și să cântăm împreună cu îngerii cerești aflați în cetatea Dumnezeului nostru.

Capitolul 10

Raportul lui Ellen White despre răspunsul la predica din Ottawa

La adunarea din Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să poată fi zdrobită și cei care fuseseră în întuneric să-și poată deschide inima și mintea față de solia pe care Dumnezeu trebuia să le-o trimită și să înțeleagă atât adevărul care era nou pentru ei, cât și adevărul cel vechi, prezentat într-un context nou. Înțelegerea poporului lui Dumnezeu fusese orbită, deoarece Satana reprezentase în mod greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și milostivul nostru Domn le-a fost prezentat oamenilor îmbrăcat în atributele lui Satana, iar cei care căutau adevărul L-au privit atât de multă vreme pe Dumnezeu într-o lumină falsă, încât norul ce întuneca slava Sa înaintea ochilor lor era greu de risipit.

În Sabat [11 mai], au fost prezentate adevăruri care erau noi pentru majoritatea celor din adunare. Lucrurile noi și vechi au fost scoase din vistieria Cuvântului lui Dumnezeu. Oamenilor le-a fost destul de dificil să înțeleagă și să-și însușească adevărurile descoperite. Lumina care strălucea din scrierile lui Dumnezeu cu privire la Lege și la Evanghelie, precum și legătura cu faptul că Domnul Hristos este Neprihănirea noastră, li s-a părut sufletelor flămânde după adevăr ca fiind prea prețioasă pentru a fi primită.

Dar lucrările din Sabat nu au fost în zadar. Duminică dimineață

s-au văzut dovezi hotărâte că Duhul lui Dumnezeu realiza mari schimbări în starea morală și spirituală a celor adunați. Oamenii și-au consacrat mintea și inima lui Dumnezeu, iar cei care fuseseră multă vreme în întuneric au prezentat mărturii prețioase. Un frate a vorbit despre frământarea sufletească prin care trecuse înainte de a putea primi vestea bună că Hristos este Neprihănirea noastră. Lupta a fost aspră, dar Domnul a lucrat pentru el, gândirea lui a fost schimbată și puterea lui a fost înnoită. Domnul i-a prezentat adevărul în propoziții clare, descoperindu-i faptul că numai Hristos este Izvorul întregii speranțe și mântuirii, „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1, 4.14.)

Un tânăr frate pastor a spus că în timpul acestei adunări se bucurase de binecuvântarea și de iubirea lui Dumnezeu mai mult decât în întreaga lui viață de până atunci. Un altul a declarat că încercările, dificultățile și luptele pe care le îndurase în mintea lui fuseseră atât de puternice, încât a fost ispitit să renunțe la tot. Simțise că, dacă nu putea să primească mai mult har de la Domnul Hristos, pentru el nu mai era nici o speranță, dar prin influența acestor adunări a experimentat o schimbare a inimii și a cunoscut mai bine mântuirea prin credința în Hristos. El a înțeles că era privilegiul lui să fie îndreptățit prin credință, era împăcat cu Dumnezeu și mărturisea cu lacrimi ce eliberare și ce binecuvântare venise în sufletul lui. Cu ocazia fiecărei adunări de părtășie, au fost prezentate multe mărturii cu privire la pacea, mângâierea și bucuria pe care oamenii le găsiseră prin primirea luminii.

Îi mulțumim Domnului cu toată inima că avem o lumină prețioasă, pe care să le-o prezentăm oamenilor și ne bucurăm că avem o solie pentru acest timp, care este adevărul prezent. Vestea că Hristos este Neprihănirea noastră le-a adus eliberare multor, multor suflete, iar Dumnezeu le spune copiilor Săi: „Mergeți înainte”. Solia către biserica Laodicea se aplică la starea noastră. Cât de clar este descrisă poziția celor ce cred că au tot adevărul, care se mândresc considerând că ei cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, dar puterea lui sfințitoare nu a fost simțită în viața lor! Ardoarea iubirii lui Dumnezeu lipsește în inima lor, dar tocmai această iubire arzătoare face ca poporul lui Dumnezeu să fie lumina lumii.

Solia laodiceană

Martorul credincios vorbește despre o biserică creștină rece și fără viață: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3, 15.16.) Observați cuvintele următoare: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Aici este prezentat un popor care se mândrește cu faptul că deține avantaje și o cunoaștere spirituală, dar nu răspunde la binecuvântările nemeritate pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra lui. El a fost răzvrătit, lipsit de recunoștință și nepăsător față de Dumnezeu, totuși Dumnezeu l-a tratat cu iubire, așa cum îl tratează un părinte iubitor pe fiul său nerecunoscător și îndărătnic. Acest popor s-a opus harului Său, a abuzat de privilegiile

Sale, a trecut cu vederea ocaziile favorabile și s-a mulțumit să se cufunde în mulțumire de sine, într-o nerecunoștință vrednică de plâns, într-un formalism aparent și într-o nesinceritate ipocrită. El s-a lăudat cu o mândrie fariseică, ajungând să spună: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”. (Versetul 17.)

Oare nu le-a trimis Domnul Isus solie după solie pentru a-i muștra, a-i avertiza și a-i implora pe acești oameni mulțumiți de ei înșiși? Nu au fost sfaturile Sale disprețuite și respinse? Nu au fost solii trimiși de El tratați cu dispreț, și cuvintele lor primite ca niște povești fără sens? Domnul Hristos vede lucruri pe care omul nu le vede. El vede păcatele care, dacă nu vor fi îndepărtate prin pocăință, vor epuiza răbdarea unui Dumnezeu îndelung răbdător. Domnul Hristos nu Se poate asocia cu numele acelor care se complac în mulțumire de sine. El nu poate mijloci pentru un popor care nu simte nevoia după ajutorul Său și pretinde că știe și are totul.

Marele Răscumpărător Se reprezintă ca fiind un negustor ceresc, plin de bogății, care merge din casă în casă, își prezintă bunurile prețioase și spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. (Apocalipsa 3, 18-20.)

Să cântărim starea noastră înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm

sfatul Martorului credincios. Nici unul dintre noi să nu fie plin de prejudecăți, așa cum erau iudeii, așa încât lumina să nu poată ajunge în inima lui. Să nu fie necesar ca Domnul Hristos să spună despre noi așa cum a spus despre ei: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5, 40.)

Cu ocazia fiecărei adunări desfășurate la Conferința Generală, sufletele au primit cu entuziasm solia prețioasă cu privire la neprihănirea lui Hristos. Îi mulțumim lui Dumnezeu că există suflete care își dau seama că au nevoie de ceva ce le lipsește -- aurul credinței și al iubirii, haina albă a neprihănirii lui Hristos, alifia discernământului spiritual. Dacă aveți aceste daruri prețioase, templul sufletului vostru nu va fi asemenea unui sanctuar profanat. Frați și surori, vă invit, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, să lucrați acolo unde lucrează și Dumnezeu. Acum este ziua unei ocazii pline de har și a unui privilegiu deosebit.

Capitolul 11

Ascultarea și sfințirea

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu”. (Efeseni 5, 2.) Domnul Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă deplină și fără plată, în toată plinătatea divinității Sale, în toată slava naturii Sale umane neprihănite, și oricine vine la El trebuie să-L accepte ca și când ar fi singurul om pentru care a fost plătit acest preț. După cum toți mor în Adam, tot așa toți trebuie să fie readuși la viață în Hristos, deoarece acela care este ascultător va fi înviat pentru nemurire, iar cel nelegiuit va fi înviat pentru moarte, adică pentru a primi pedeapsa Legii pe care a călcat-o.

Sfințirea este ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Mulți au idei greșite cu privire la această lucrare ce are loc în suflet, dar Domnul Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să fie sfințiți prin adevăr și a adăugat: „Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17, 17.) Sfințirea nu este ceva instantaneu, ci este o lucrare progresivă, după cum ascultarea este continuă. Atâta vreme cât Satana ne îndeamnă la rău, prin ispitele lui, lupta pentru biruința asupra eului va trebui să fie dată din nou și din nou, dar adevărul va sfinți sufletul prin ascultare. Prin meritele lui Hristos, cei care sunt loiali față de adevăr vor birui toate acele slăbiciuni ale caracterului, care au făcut să fie modelați de fiecare împrejurare din viața lor.

Cursele amăgitoare ale lui Satana

Mulți au adoptat concepția că nu pot să păcătuiască, deoarece sunt sfințiți, dar aceasta este o cursă amăgitoare întinsă de cel rău. Pericolul de a cădea în păcat este continuu, pentru că Domnul Hristos ne-a avertizat să veghem și să ne rugăm, ca să nu cădem în ispită. Dacă suntem conștienți de slăbiciunea firii noastre, nu vom fi mulțumiți de noi înșine și nu vom fi indiferenți în fața pericolului, ci vom simți nevoia de a căuta Izvorul puterii, pe Isus, Neprihănirea noastră. Vom veni la El în pocăință și smerenie, cu un simțământ disperat al slăbiciunii noastre și vom învăța că trebuie să apelăm zilnic la meritele sângelui lui Hristos, ca să putem ajunge niște vase potrivite pentru a-I sluji Domnului.

Deoarece depindem în acest fel de Dumnezeu, nu trebuie să fim găsiți luptând împotriva adevărului, ci să fim întotdeauna în stare să ne ocupăm poziția de partea binelui. Trebuie să ne atașăm de învățătura Bibliei, și să nu urmăm obiceiurile și tradițiile lumi, spusele și faptele oamenilor.

Când apar învățături greșite, care sunt prezentate ca fiind adevărul Bibliei, cei care au o legătură cu Domnul Hristos nu se vor încrede în ce spune pastorul, ci, asemenea nobililor bereeni, vor cerceta Scripturile în fiecare zi pentru a vedea dacă lucrurile sunt așa. Când vor descoperi ce spune Cuvântul Domnului, vor trece de partea adevărului. Ei vor asculta vocea Păstorului adevărat, care spune: „Aceasta este calea, mergeți pe ea”. În felul acesta, veți fi învățați să faceți din Biblie sfătuitorul vostru și nu veți asculta de

glasul unui străin, nici nu-l veți urma.

Două lecții

Dacă dorim să fim curățați și înnoșiți și să fim pregătiți pentru curțile cerești, trebuie să învățăm două lecții -- sacrificiul de sine și stăpânirea de sine. Unii învață aceste două lecții importante mai ușor decât alții, deoarece sunt antrenați prin educația simplă, pe care Domnul le-o dă cu blândețe și cu iubire. Alții au nevoie de disciplina îndelungată a suferinței, pentru ca focul curățitor să le elibereze inima de mândrie și de încredere în sine, de pasiunea pământească și de iubirea de sine, așa încât aurul curat al caracterului lor să iasă la suprafață și ei să ajungă biruitori prin harul lui Hristos.

Iubirea de Dumnezeu ne va întări sufletul și, prin virtutea meritelor sângelui lui Hristos, vom putea să stăm neclintiți în mijlocul focului ispitei și al încercării, dar, în afară de Domnul Hristos, Neprihănirea noastră, care este pentru noi înțelepciune, sfințire și răscumpărare, nu există nici un alt mijloc de mântuire.

Adevărata sfințire nu este nici mai mult, nici mai puțin decât a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, a trăi fără pată în ascultare de poruncile și de rânduielile Sale. Sfințirea nu este o emoție, ci un principiu ceresc, care aduce toate pasiunile și dorințele sub controlul Duhului lui Dumnezeu, iar această lucrare este îndeplinită prin Domnul și Mântuitorul nostru.

Falsa sfințire nu li dă slavă lui Dumnezeu, ci îi face pe cei ce pretind că o au să se înalțe și să se slăvească pe ei înșiși. Orice s-ar întâmpla în experiența voastră, fie că este bucurie, fie că este întristare, dacă nu îl reflectă pe Hristos și nu indică spre El ca fiind autorul, aducându-I slavă și ascunzând eul, nu este o experiență creștină autentică.

Când harul lui Hristos va fi sădit în suflet, prin Duhul Sfânt, credinciosul va ajunge smerit și va căuta societatea celor a căror conversație este preocupată de lucrurile cerești. Atunci, Duhul va lua lucrurile lui Hristos și ni le va descoperi aducând slavă nu primitorului, ci Dătătorului. Prin urmare, dacă aveți în inimă pacea sfântă a lui Hristos, buzele voastre vor fi pline de laudă și de mulțumire față de Dumnezeu. Subiectul gândurilor sau al conversațiilor voastre nu îl vor constitui rugăciunile voastre, îndeplinirea datoriei voastre, renunțarea la sine și bunăvoința voastră, ci voi îl veți preamări pe Acela care S-a dat pe Sine pentru voi, pe când erați încă niște păcătoși. Veți spune: „Mă consacru lui Isus. Eu L-am descoperit pe Acela despre care au scris Moise și proorocii.” Când îi veți aduce laude, veți avea o binecuvântare prețioasă, și toată lauda și slava pentru ce s-a făcut prin voi îi va fi adusă tot lui Dumnezeu.

Nu zgomotos și de nestăpânit

Pacea lui Hristos nu este ceva zgomotos și de nestăpânit, care să se manifeste cu voce tare și prin gesturi îndrăznețe. Pacea lui Hristos este însoțită de înțelepciune și nu îi face pe cei ce o au să dea

dovadă de fanatism și de excentricitate. Ea nu este un impuls întâmplător, ci o influență care vine de la Dumnezeu.

Când Mântuitorul aduce pace în sufletul cuiva, inima lui va fi într-o armonie desăvârșită cu Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece Duhul și Cuvântul sunt în armonie. Domnul își onorează Cuvântul în toate legăturile Sale cu oamenii. Cuvântul Său este voința Sa, vocea Sa, descoperită oamenilor, iar în afara Cuvântului Său, El nu are nici o voință nouă sau un adevăr nou de descoperit pentru copiii Săi. Dacă aveți o experiență minunată, care nu este în armonie cu îndrumările explicite ale Cuvântului lui Dumnezeu, puteți să vă îndoțiți de ea pe bună dreptate, deoarece originea ei nu este din cer. Pacea lui Hristos vine prin cunoașterea lui Isus pe care Îl descoperă Biblia.

Dacă provine din alte surse, și nu din Izvorul Divin, fericirea va fi la fel de schimbătoare, după cum sunt circumstanțele, dar pacea lui Hristos este constantă. Ea nu depinde de nici o circumstanță a vieții, nu depinde de cantitatea bunurilor lumești sau de numărul prietenilor de pe pământ. Domnul Hristos este izvorul de apă vie, iar fericirea și pacea care vin de la El nu vor seca niciodată, pentru că El este izvorul vieții. Cei care se încred în El pot să spună: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor. Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții. Este un râu ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt”. (Psalmii 46,

1-4.)

Avem motive să cultivăm o recunoștință neîncetată față de Dumnezeu, pentru că, prin ascultarea Sa desăvârșită, Domnul Hristos a recâștigat cerul pe care Adam l-a pierdut prin neascultare. Adam a păcătuțit, iar copiii lui Adam împărtășesc vinovăția lui și consecințele acesteia, dar Domnul Isus a purtat vinovăția lui Adam și toți copiii lui Adam, care vor alerga la Hristos, cel de-al doilea Adam, pot fi eliberați de pedeapsa nelegiurii. Trecând testul pe care Adam nu a reușit să-l treacă, Domnul Isus a recâștigat cerul pentru om, pentru că El a respectat Legea în mod desăvârșit, și toți cei care au o înțelegere corectă a Planului de Mântuire vor înțeleg că nu pot fi mântuiți atâta vreme cât calcă poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Ei trebuie să înceteze să calce Legea și să înceapă să se încreadă în făgăduințele care sunt la dispoziția noastră prin meritele lui Hristos.

Nu vă încredeți în oameni

Credința noastră nu trebuie să se bazeze pe abilitatea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Există pericolul de a ne încrede în oameni, chiar dacă este posibil ca ei să fi fost folosiți ca unelte ale lui Dumnezeu pentru a îndeplini o lucrare mare și bună. Domnul Hristos trebuie să fie puterea noastră și cetățuia noastră de scăpare. Cei mai buni oameni pot să cadă din statornicia lor și cea mai bună religie, dacă este coruptă, are o influență extrem de periculoasă asupra minții oamenilor. Religia vie și curată se află în ascultarea de fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Neprihănirea înalță o națiune, dar lipsa ei degradează și ruinează

omul.

„Credeți, doar credeți”

De la amvoanele din zilele noastre sunt rostite cuvintele: „Credeți, e de-ajuns să credeți. Încredeți-vă în Hristos. Nu mai aveți nimic de a face cu vechea lege, trebuie doar să credeți în Hristos.” Cât de diferită este această exprimare față de cuvintele apostolului care declară că, fără fapte, credința este moartă. El spune: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri”. (Iacov 1, 22.) Trebuie să avem acea credință care lucrează din iubire și purifică sufletul. Mulți caută să înlocuiască neprihănirea vieții cu o credință superficială și cred că prin aceasta vor dobândi mântuirea.

Domnul cere și acum același lucru pe care i l-a cerut lui Adam în Eden -- o ascultare desăvârșită de Legea lui Dumnezeu. Trebuie să avem o neprihănire fără pată și fără cusur. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară pentru lume, dar El nu a murit pentru a anula Legea care este sfântă, dreaptă și bună. Jertfa lui Hristos pe Golgota este un argument incontestabil, care arată caracterul neschimbător al Legii. Pedepsa ei a fost suportată de Fiul lui Dumnezeu în locul omului vinovat, pentru ca, prin meritele Sale și prin credința în Numele Său, cel păcătos să poată primi puritatea caracterului Său nepătat.

Celui păcătos i-a fost acordată o a doua șansă de a respecta Legea lui Dumnezeu, prin puterea Răscumpărătorului Său divin.

Crucea de pe Golgota condamnă pentru totdeauna ideea pe care Satana i-a prezentat-o lumii creștine, și anume că moartea lui Hristos a abolit nu numai sistemul tipologic al jertfelor și ceremoniilor, ci și Legea neschimbătoare a lui Dumnezeu, temelia tronului Său, expresia caracterului Său.

Satana a căutat, prin orice mijloace posibile, să anuleze efectul jertfei Fiului lui Dumnezeu, pentru a face ispășirea Sa inutilă și misiunea Sa un eșec. El a afirmat că moartea lui Hristos a făcut ca ascultarea de Lege să nu fie necesară și i-a permis celui păcătos să beneficieze de favoarea unui Dumnezeu Sfânt, fără să fie nevoie să se lase de păcate. El a declarat că standardul Vechiului Testament a fost coborât în Evanghelie și că oamenii pot să vină la Hristos, pentru a fi mântuiți nu de păcatele lor, ci în păcatele lor.

Dar când L-a privit pe Domnul Isus, Ioan a vorbit despre misiunea Sa. El a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1, 29.) Solia pentru fiecare suflet ce se pocăiește este: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”. (Isaia 1, 18.)

Capitolul 12

Însușirea neprihănirii lui Hristos

Cei care se încred întru totul în neprihănirea Domnului Hristos, privind la El cu o credință vie, cunosc Duhul lui Hristos și sunt cunoscuți de Hristos. Credința simplă îl face în stare pe cel credincios să se recunoască pe sine ca fiind mort cu adevărat față de păcat și viu pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Noi suntem mântuiți prin har, prin credința noastră, și mântuirea nu vine de la noi înșine, ci este darul lui Dumnezeu. Dacă am încerca să le descoperim înțelepților lumii aceste făgăduințe prețioase, ei nu ar face altceva decât să ne ridiculizeze, pentru că „omul firesc nu primește lucrurile Duhului Lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”. (1 Corinteni 2, 14.)

Când era pe punctul de a Se înălța la cer, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” (Ioan 14, 16.17.) De asemenea, El a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Versetul 21.)

Mulți găsesc o satisfacție în identificarea cu învățăturile false,

ca să nu existe nici o tulburare sau deosebire între ei și lume, dar copiii lui Dumnezeu trebuie să mărturisească pentru adevăr, nu numai prin scrieri și prin vorbire, ci și prin spiritul și prin caracterul lor. Mântuitorul nostru declară că lumea nu poate să primească Duhul adevărului. Cei din lume nu pot să înțeleagă adevărul, deoarece nu-L înțeleg pe Hristos, Autorul adevărului. Ucenicii căldicei, credincioșii reci, care nu sunt plini de Duhul lui Hristos, nu sunt în stare să înțeleagă valoarea neprihănirii Sale. Ei se străduiesc să realizeze o neprihănire proprie.

Lumea caută lucrurile lumii -- afacerile, onoarea lumească, parada, mulțumirea egoistă. Domnul Hristos caută să rupă această vrajă care îi ține pe oameni departe de El. Domnul caută să le atragă oamenilor atenția la lumea viitoare, pe care Satana s-a străduit să o ascundă cu umbrele lui. Hristos aduce lumea cea veșnică înaintea ochilor oamenilor. El le înfățișează atracțiile ei, le spune că va pregăti un loc pentru ei, că va veni iarăși și îi va lua la Sine. Planul lui Satana este acela de a umple mintea cu o iubire nechibzuită față de lucrurile senzuale, pentru ca dragostea de Dumnezeu și dorința după cer să fie alungate din inimă.

Chemați să fim ispravnici credincioși

Dumnezeu îi cheamă pe aceia cărora le-a încredințat bunurile Sale să-și îndeplinească datoria de ispravnici credincioși. Domnul ar dori ca lucrurile de interes trecător să ocupe un loc secundar în inimă și în minte, dar Satana ar vrea ca lucrurile pământești să preia primul loc în viața noastră. Domnul dorește să aprobăm lucrurile

excelente. El ne arată care este lupta pe care trebuie să o ducem, ne descoperă caracterul mântuirii și planul ei. Isus ne arată cu claritate pericolele pe care le vom întâmpina, renunțarea la sine care va fi necesară și ne îndeamnă să luăm în considerare prețul biruinței, asigurându-ne că, dacă ne angajăm cu zel în luptă, puterea divină se va uni cu efortul omenesc.

Lupta creștină nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. Creștinul trebuie să lupte cu puteri supranaturale, dar nu este lăsat să se angajeze singur în acest conflict. Mântuitorul este Căpetenia mântuirii, iar alături de El omul poate fi mai mult decât biruitor.

Răscumpărătorul lumii nu dorește ca omul să fie în necunoștință cu privire la strategiile lui Satana. Vasta confederație a răului este aliniată împotriva celor care vor să biruie, dar Domnul Hristos dorește să privim la lucrurile care nu se văd, la oștirile cerului care tabără în jurul celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru a-i elibera. Îngerii cerului sunt preocupați de oameni. Puterea Celui Atotputernic se află în slujba celor care se încred în Dumnezeu. Tatăl acceptă neprihănirea lui Hristos în dreptul urmașilor Săi, iar ei sunt înconjurați de o lumină și de o sfințenie pe care Satana nu le poate străpunge. Căpetenia mântuirii noastre li Se adresează urmașilor Săi, spunându-le: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea». Eu sunt apărătorul vostru, înaintați spre biruință.”

Crucea de pe Golgota

Prin Domnul Hristos, omului îi sunt oferite atât împăcarea, cât și înnoirea. Prăpastia făcută de păcat a fost acoperită de crucea de pe Golgota. Domnul Isus a plătit o răscumpărare deplină, în virtutea căreia cel păcătos este iertat, iar dreptatea Legii este păstrată. Toți cei care cred că Domnul Hristos este jertfa ispășitoare pot să vină și să primească iertarea păcatelor lor, deoarece prin meritele lui Hristos a fost deschisă o cale de comunicare între Dumnezeu și om. Dumnezeu mă poate primi în calitate de copil al Său, iar eu pot să mă adresez Lui ca unui Părinte iubitor și să mă bucur în El.

Speranțele noastre cu privire la cer trebuie să se întemeieze doar pe Domnul Hristos, pentru că El este înlocuitorul și Garantul nostru. Noi am călcat Legea lui Dumnezeu și nici un om nu poate fi îndreptățit prin faptele Legii. Cele mai bune eforturi pe care le poate face un om prin propria putere sunt fără valoare în ce privește îndeplinirea cerințelor Legii drepte și sfinte pe care a călcat-o, dar, prin credința în Hristos, el poate cere neprihănirea Fiului lui Dumnezeu ca fiind întru totul suficientă. Domnul Hristos a împlinit cerințele Legii în natura Sa omenească. El a purtat blestemul Legii în locul celui păcătos, a făcut ispășire pentru el, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Adevărata credință își însușește neprihănirea lui Hristos, cel păcătos este făcut biruitor împreună cu Domnul Hristos și, astfel, divinul și omeneșul se unesc.

Acela care se străduiește să ajungă la cer prin propriile fapte de

respectare a Legii încearcă o imposibilitate. Omul nu poate fi mântuit fără ascultare, dar faptele lui nu vin de la el, ci Domnul Hristos este Cel care trebuie să îndeplinească în El și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Dacă un om ar putea să se mântuiască singur, prin propriile fapte, probabil că ar avea ceva în el însuși de care să se bucure. Efortul pe care îl face omul prin propria putere pentru a obține mântuirea este reprezentat de jertfa lui Cain. Tot ce poate face omul fără Domnul Hristos este întinat de egoism și de păcat, dar faptele îndeplinite prin credință sunt bine primite de Dumnezeu. Când ne străduim să obținem cerul prin meritele Domnului Hristos, sufletul nostru progresează. Dacă privim la Isus, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”, putem înainta din putere în putere, din biruință în biruință, deoarece harul lui Dumnezeu a realizat prin Hristos mântuirea noastră deplină.

Capitolul 13

Credința și faptele merg mână în mână

Domnul Isus a murit pentru a-l mântui pe poporul Său de păcate, iar răscumpărarea în Hristos înseamnă a înceta să calci Legea lui Dumnezeu și a fi eliberat de orice păcat. Nici o inimă pornită în vrăjmășia împotriva Legii Lui Dumnezeu nu este în armonie cu Domnul Hristos, care a suferit pe Golgota pentru a justifica și pentru a înălța Legea înaintea universului.

Aceia care fac declarații îndrăznețe cu privire la propria sfințire dovedesc prin acest fapt că nu se văd pe ei înșiși în lumina Legii; ei nu sunt iluminați spiritual și nu detestă orice forma de egoism și de mândrie. De pe buzele lor întinate de păcat ies afirmații contradictorii: „Eu sunt sfânt, sunt fără păcat. Isus mă învață că, dacă respect Legea, sunt căzut din har. Legea este un jug al robiei.” Domnul spune: „Ferice de cei ce păzesc poruncile, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție, ca să putem lua hotărâri bune și să acționăm în conformitate cu ele, deoarece astfel vom respecta Cuvântul și vom fi în armonie cu Legea sfântă a lui Dumnezeu.

Nu suntem mântuiți prin Lege, dar nici în neascultare

Chiar dacă trebuie să fim în armonie cu Legea lui Dumnezeu, noi nu suntem mântuiți prin faptele Legii, și totuși nu putem să fim

mântuiți fără ascultare. Legea constituie standardul prin care este măsurat caracterul. Însă, fără harul regenerativ al Domnului Hristos, noi nu suntem în stare să respectăm poruncile lui Dumnezeu. Numai Isus ne poate curăța de toate păcatele. El nu ne mântuiește prin Lege, dar nici nu ne va mântui în neascultare de Lege.

Iubirea noastră față de Domnul Hristos va fi proporțională cu adâncimea convingerii noastre cu privire la păcat, iar prin Lege vine cunoștința păcatului. Totuși, atunci când ne vedem pe noi înșine așa cum suntem, să privim la Domnul Isus, care S-a dat pentru noi, ca să ne poată mântui de orice nelegiuire. Să ne bazăm pe meritele lui Hristos, prin credință, iar sângele Său, care curăță sufletul, își va face lucrarea. Cu cât vom vedea mai clar relele și pericolele la care am fost expuși, cu atât vom fi mai recunoscători pentru eliberarea primită prin Domnul Hristos. Evanghelia lui Hristos nu-i dă omului dreptul de a călca Legea, deoarece potopul de nenorocire a venit peste lume tocmai din cauza nelegiuirii, din cauza călcării Legii.

În zilele noastre, păcatul este la fel de rău cum a fost și în timpul lui Adam. Evanghelia nu-i făgăduiește favoarea lui Dumnezeu nici unui om care calcă Legea și nu se pocăiește. Degradarea inimii omenești, vinovăția nelegiuirii, ruina păcatului, toate sunt arătate cu claritate de crucea prin care Domnul Hristos ne-a oferit o cale de scăpare.

O doctrină foarte înșelătoare

Neprihănirea proprie este pericolul acestui veac. Ea desparte

sufletul de Domnul Hristos. Cei care se încred în propria neprihănire nu pot să înțeleagă modul în care mântuirea vine prin Domnul Hristos. Ei numesc păcatul neprihănire și neprihănirea păcat. Ei nu înțeleg caracterul rău al nelegiuirii, nu înțeleg frica de Lege, pentru că nu respectă standardul moral al lui Dumnezeu. Motivul pentru care sunt atât de multe convertiri false în zilele noastre este că Legea lui Dumnezeu este atât de puțin prețuită. În locul standardului lui Dumnezeu pentru neprihănire, oamenii au înălțat un standard propriu, prin care măsoară caracterul. Ei privesc printr-o lentilă întunecată și le prezintă celorlalți idei false cu privire la sfințire, încurajând în acest fel egoismul, mândria și neprihănirea proprie. Doctrina sfințirii, pe care mulți o susțin, este foarte înșelătoare, pentru că flatează inima firească, dar lucrul cel mai bun care îi poate fi predicat celui păcătos este adevărul cu privire la cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu. Credința și faptele trebuie să meargă mână în mână, deoarece credința fără fapte este moartă.

Verificarea doctrinei

Profetul declară un adevăr prin care putem verifica orice doctrină. El spune: „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. (Isaia 8, 20.) Deși învățăturile greșite abundă în lume, acest fapt nu este un motiv pentru care oamenii trebuie să rămână în amăgire. Adevărul este clar, iar când este pus în contrast cu învățătura falsă, caracterul lui poate fi văzut cu ușurință. Toți supușii harului lui Dumnezeu pot să înțeleagă ce se cere de la ei. Prin credință, noi putem să ne conformăm viață cu standardul neprihănirii, deoarece putem să ne

însușim neprihănirea Domnului Hristos.

Căutătorul sincer al adevărului va găsi în Cuvântul lui Dumnezeu regula pentru sfințirea autentică. Apostolul spune: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.... Căci lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi”. (Romani 8, 1-9.)

Capitolul 14

Experiența neprihănirii prin credință

„Isus a venit în Galilea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea și împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie»”. (Marcu 1, 14.15.)

Pocăința este asociată cu credința și este recomandată în Evanghelie ca fiind esențială pentru mântuire. Apostolul Pavel a predicat pocăința. El spunea: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case, și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” (Faptele Apostolilor 20, 20.21.) Fără pocăință nu există mântuire. Nici un păcătos nepocăit nu poate să creadă cu toată inima și să dorească neprihănirea. Apostolul Pavel descrie pocăința ca fiind o întristare după voia lui Dumnezeu, întristare pentru păcat, ce „aduce o pocăință care duce la mântuire.” (2 Corinteni 7, 10.) Această pocăință nu conține nimic din natura meritelor, ci pregătește inima pentru a-L primi pe Domnul Hristos ca singurul Mântuitor, unica speranță a păcătosului pierdut.

Când cel păcătos privește la Lege, vinovăția îi este descoperită cu claritate și îi este întipărită în conștiință, iar el se simte condamnat. Unica lui mângâiere și nădejde se află în faptul de a

privi la crucea de pe Golgota. Când îndrăznește să se încreadă în făgăduințele lui Dumnezeu și în Cuvântul Său, pacea și mângâierea vin în sufletul lui. El strigă: „Doamne, ai făgăduit că îmi vei mântui pe toți cei care vin la Tine în Numele Fiului Tău. Eu sunt un suflet pierdut, neajutorat și fără speranță. Doamne, scapă-mă sau voi pieri.” Credința lui se bazează pe Domnul Hristos și astfel este îndreptătit înaintea lui Dumnezeu.

Deși Dumnezeu poate fi drept și, în același timp, îl poate îndreptăți pe cel păcătos prin meritele Domnului Hristos, nici un om nu-și poate îmbrăca sufletul în hainele neprihănirii lui Hristos, în timp ce practică păcate cunoscute sau neglijează îndatoriri cunoscute. Înainte ca îndreptățirea să poată avea loc, Dumnezeu cere o consacrare deplină a inimii, iar pentru ca omul să păstreze îndreptățirea, este necesară o ascultare continuă, printr-o credință vie și activă, care lucrează din iubire și curăță sufletul.

Iacov scrie despre Avraam, astfel: „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănit», și el a fost numit «prietenu lui Dumnezeu». Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință”. (Iacov 2, 21-24.)

Credința este condiția făgăduinței

Fără harul Domnului Hristos, cel păcătos se află într-o stare neajutorată. Pentru el nu se poate face nimic, dar prin harul divin, omului îi este dată o putere supranaturală, care lucrează în minte, în inimă și în caracter. Tocmai prin împărtășirea harului lui Hristos, păcatul este văzut și înțeles în natura lui respingătoare și, în cele din urmă, este alungat din templul sufletului. Prin har, noi suntem aduși în părtășia cu Hristos, pentru a fi asociați cu El în lucrarea mântuirii. Credința este condiția pe temeiul căreia Dumnezeu a considerat potrivit să le făgăduiască iertarea celor păcătoși, nu pentru că în credință s-ar afla vreo virtute prin care mântuirea ar fi meritată, ci, deoarece credința se poate baza pe meritele Domnului Hristos, ca remediu pregătit pentru păcat. Credința poate să prezinte ascultarea desăvârșită a Domnului Hristos în locul nelegiuirii și al deficienței celui păcătos. Când păcătosul crede că Hristos este Mântuitorul lui personal, Dumnezeu îi iartă păcatul și îl îndreptățește fără plată. Sufletul care se pocăiește își dă seama că îndreptățirea lui vine datorită Domnului Hristos, care a murit pentru el ca înlocuitor și Garant al lui și este Jertfa lui de ispășire și Neprihănirea lui.

„Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat, pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire”. (Romani 4, 3-5.) Neprihănirea este respectarea Legii. Legea cere neprihănirea, iar cel păcătos îi datorează Legii acest lucru, dar este incapabil să-l ofere. Singura

cale prin care poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să-I aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea Domnului Hristos este acceptată în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește, iartă și îndreptățește sufletul pocăit care crede, și îl tratează ca și când ar fi neprihănit, iubindu-l ca pe Fiul Său. Acesta este modul în care credința este socotită neprihănire, iar sufletul iertat merge din har în har și din lumină, la o lumină mai mare. El poate să spună cu bucurie: „Nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, o dată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice”. (Tit 3, 5-7.)

De asemenea, stă scris: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”. (Ioan 1, 12.13.) Domnul Isus a declarat: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3, 3.) „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu”. (Versetul 5.) În fața noastră nu este pus un standard mic, deoarece trebuie să ajungem copii ai lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi trebuie să fie mântuit personal, iar în ziua încercării și a verificării vom fi în stare să-i deosebim pe cei care I-au slujit lui Dumnezeu de aceia care nu l-au slujit. Fiecare dintre noi este mântuit în mod individual, în calitate de credincios al Domnului Isus Hristos.

Mulți se pierd de calea cea dreaptă, din cauză că ei gândesc că trebuie să urce singuri pe scara spre cer, că trebuie să aducă la îndeplinire ceva prin care să merite favoarea lui Dumnezeu. Ei caută să devină mai buni prin propriile eforturi. Dar nu vor reuși niciodată să realizeze acest lucru. Domnul Hristos a pregătit calea, prin Jertfa Sa, prin exemplul vieții Sale și prin faptul că a ajuns Marele nostru Preot. El declară: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. (Ioan 14, 6.) Dacă am putea să înaintăm singuri, prin eforturile proprii, chiar și o treaptă pe scara spre cer, cuvintele Domnului Hristos nu ar fi adevărate. Dar, când îl primim pe Hristos, faptele bune apar ca o dovadă plină de roade, că ne aflăm pe calea vieții, că Domnul Hristos este calea noastră și că mergem pe adevăratul drum ce duce la cer.

El ajunge să fie neprihănirea noastră

Domnul Hristos privește în sufletul nostru și, când vede că ne purtăm povara cu credință, sfințenia Sa desăvârșită acoperă deficiențele noastre. Dacă facem tot ce putem mai bine, El ajunge să fie Neprihănirea noastră. Pentru a ajunge să fim lumina lumii, avem nevoie de fiecare rază pe care ne-o trimite Dumnezeu. -- Letter 22, 1889.

Capitolul 15

Aceasta este îndreptățirea prin credință

Când păcătosul care se pocăiește este smerit înaintea lui Dumnezeu, când înțelege ispășirea făcută de Domnul Hristos pentru el și acceptă această ispășire ca fiind singura lui speranță pentru viața aceasta și pentru cea veșnică, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință. Fiecare credincios trebuie să-și conformeze pe deplin voința proprie cu voința lui Dumnezeu și să rămână într-o stare de pocăință și părere de rău, exercitându-și credința în meritele ispășitoare ale Mântuitorului și înaintând din putere în putere și din slavă în slavă.

Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, cel credincios trece din starea de răzvrătit, de copil al păcatului și al lui Satana, în starea de supus loial al lui Isus Hristos, nu datorită unei bunătați aflate în el însuși, ci pentru că Domnul Hristos îl primește să fie copilul Său prin adopție. Cel păcătos primește iertarea de păcate, pentru că aceste păcate sunt purtate de înlocuitorul și de Garantul lui. Domnul îi vorbește Tatălui Său ceresc, spunându-I: „Acesta este copilul Meu. Îl scutesc de condamnarea la moarte și îi dau viața Mea ca poliță de asigurare -- viața veșnică --, deoarece Eu am luat locul lui și am suferit pentru păcatele lui. El este chiar fiul Meu preaiubit.” În felul acesta, omul, iertat și îmbrăcat cu hainele frumoase ale neprihănirii lui Hristos, stă fără vină înaintea lui Dumnezeu.

Cel păcătos poate să greșească, dar nu este alungat fără milă. Cu toate acestea, unica lui speranță este pocăința înaintea lui Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Tatăl are prerogativa de a ierta nelegiuirile noastre, pentru că Domnul Hristos a luat asupra Sa vinovăția noastră și ne-a grațiat, atribuindu-ne neprihănirea Sa. Jertfa Sa împlinește pe deplin cerințele dreptății, Îndreptățirea este opusul condamnării. Mila nemărginită a lui Dumnezeu este exercitată față de cei care sunt întru totul nevrednici. Dumnezeu iartă păcatele datorită Domnului Isus, care a devenit jertfă de ispășire pentru ele. Prin credința în Domnul Hristos, păcătosul vinovat primește favoarea lui Dumnezeu și nădejdea temeinică a vieții veșnice.

Capitolul 16

Acceptat în Hristos

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3, 16.) Această solie îi este adresată lumii, deoarece „oricine” înseamnă că toți cei care îndeplinesc condiția pot primi binecuvântarea. Toți cei care privesc la Isus, crezând în El ca Mântuitor personal, nu vor pieri, ci vor avea viața veșnică. Toate mijloacele necesare pentru ca noi să putem avea răsplata veșnică au fost pregătite.

Domnul Hristos este Jertfa noastră, Înlocuitorul nostru, Garantul nostru, Mijlocitorul nostru divin. El a fost făcut pentru noi neprihănire, sfințire și răscumpărare. „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9, 24.)

Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos pentru noi constă în faptul că El prezintă meritele Sale divine, oferindu-Se înaintea Tatălui să fie înlocuitorul și garantul nostru, deoarece Domnul Hristos S-a înălțat la cer spre a face ispășire pentru nelegiuirile noastre. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.”

(1 Ioan 2, 1.2.) „Și dragostea stă nu înfăptui că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4, 10.) „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7, 25.)

Din aceste pasaje ale Scripturii este evident faptul că Dumnezeu nu vrea să fii neîncrezător și să îți torturezi sufletul cu teama că El nu te va accepta, din cauză că ești păcătos și nevrednic. „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov 4, 8.) Prezintă-ți cazul înaintea Sa, apelând la meritele sângelui care a fost vărsat pentru tine pe crucea Golgotei. Satana te va acuza că ești un mare păcătos, iar tu trebuie să recunoști acest fapt, dar poți să spui: „Știu că sunt un păcătos, și tocmai acesta este motivul pentru care am nevoie de un Mântuitor. Domnul Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși. Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. (1 Ioan 1, 7.) Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9.) Eu nu am nici un merit și nici o bunătate prin care să pot pretinde mântuirea, dar prezint înaintea lui Dumnezeu sângele atotispășitor al Mielului neprihănit al lui Dumnezeu, care a ridicat păcatul lumii. Aceasta este apărarea mea. Numele lui Isus îmi acordă intrare la Tatăl. Urechile Sale, inima Sa sunt deschise pentru cererea mea cea mai neputincioasă, iar El îmi împlinește nevoile cele mai adânci.

Aceasta este îndreptățirea

Neprihănirea lui Hristos îl face pe păcătosul pocăit să fie primit de Dumnezeu și realizează îndreptățirea iui. Oricât de păcătoasă a fost viața lui, dacă el crede în Domnul Isus ca Mântuitor personal, atunci stă înaintea lui Dumnezeu îmbrăcat în hainele nepătate ale neprihănirii lui Hristos, care îi este atribuită.

Cel păcătos, care până atunci a fost mort în nelegiuirile și păcatele lui, este înviat prin credința în Hristos. El înțelege prin credință că Domnul Isus este Mântuitorul Sui, care trăiește veșnic și este în stare să-i mântuiască „în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El”. În ispășirea care a fost făcută pentru el, cel credincios înțelege lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea eficienței ei -- înțelege deplinătatea mântuirii care a fost cumpărată cu un preț infinit, iar sufletul lui se umple de laudă și de recunoștință. El vede ca într-o oglindă slava lui Dumnezeu și este schimbat după același chip, prin Duhul Domnului. El vede haina neprihănirii lui Hristos, țesută în războiul de țesut al cerului, realizată prin ascultarea Sa și atribuită sufletului care se pocăiește, prin credința în Numele lui Isus.

Când cel păcătos vede un crâmpei din frumusețea inegalabilă a Domnului Isus, păcatul nu i se mai pare atrăgător, pentru că el îl contemplă pe Cel Dintâi dintre zecile de mii, pe Acela care este într-un tot vrednic de iubit. Din experiența personală, el înțelege puterea Evangheliei, al cărei plan vast este egalat doar de valoarea scopului ei.

Avem un Mântuitor viu. El nu se află în mormântul cel nou al lui Iosif. El a înviat și S-a înălțat la cer pentru a fi înlocuitorul și Garantul fiecărui suflet care crede. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. (Romani 5, 1.) Cel păcătos este îndreptățit prin meritele Domnului Isus, iar acest lucru înseamnă că Dumnezeu recunoaște desăvârșirea răscumpărării plătite pentru om. Faptul că Domnul Hristos a fost ascultător chiar până la moarte de cruce este o garanție că Tatăl îl acceptă pe păcătosul care se pocăiește. Prin urmare, să ne permitem noi să avem o experiență care oscilează între îndoială și credință, între credință și îndoială? Domnul Isus este garanția că Tatăl ne acceptă, Noi beneficiem de favoarea lui Dumnezeu nu datorită vreunui merit al nostru, ci datorită credinței noastre în „Domnul, Neprihănirea noastră”.

Acum, Domnul Isus Se află în Sfânta Sfintelor, intrând în prezența lui Dumnezeu pentru noi. Acolo, Hristos nu încetează să-și prezinte poporul, clipă de clipă, ca fiind desăvârșit în El. Totuși faptul că suntem reprezentați în acest fel înaintea Tatălui nu trebuie să ne facă să ne imaginăm că putem să abuzăm de mila Sa și să ajungem neglijenți, indiferenți și plini de îngăduință de sine. Domnul Hristos nu este un slujitor al păcatului. Noi suntem desăvârșiți în El, acceptați în Cel Preaiubit, numai dacă rămânem în El prin credință.

Prin propriile fapte bune nu vom putea să atingem niciodată desăvârșirea. Cel care îl privește pe Isus prin credință își respinge

propria neprihănire. El se vede pe sine ca fiind nedesăvârșit, își vede pocăința ca fiind insuficientă, își consideră cea mai puternică credință ca fiind doar o slăbiciune, sacrificiul lui cel mai costisitor ca fiind sărăcăcios, și se apleacă în umilință la piciorul crucii. Totuși o voce îi vorbește din scrierile Cuvântului lui Dumnezeu. Cu uimire, el aude solia: „Voi aveți totul pe deplin în El”. Ca urmare, în sufletul lui este o pace deplină. El nu mai trebuie să lupte pentru a găsi vreo vrednicie în sine, vreo faptă meritorie prin care să obțină favoarea lui Dumnezeu.

Un adevăr greu de înțeles

Când privește la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, el găsește pacea lui Hristos, deoarece în dreptul numelui său este scrisă iertarea, iar el primește Cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Voi aveți totul pe deplin în El”. (Coloseni 2, 10.) Cât de greu este ca omul, care s-a obișnuit multă vreme să cultive îndoiala, să înțeleagă acest mare adevăr! Dar ce pace aduce sufletului, ce viață plină de putere! Dacă privim la noi înșine pentru a găsi neprihănirea prin care să putem fi acceptați de Dumnezeu, privim unde nu trebuie, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. (Romani 3, 23.) Trebuie să privim la Domnul Isus, pentru că „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă”. (2 Corinteni 3, 18.) Trebuie să vă găsiți desăvârșirea privind la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

Când stă înaintea Legii călcate a lui Dumnezeu, cel păcătos nu

se poate curăța singur, dar, dacă el crede în Hristos, atunci este obiectul iubirii Sale infinite și este îmbrăcat în neprihănirea Sa nepătată. Domnul Isus S-a rugat pentru toți cei care cred în El, astfel: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul ... ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una”. (Ioan 17, 17-22.) „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei”. (Ioan 17, 25.26.)

Cine poate să înțeleagă natura acestei neprihăniri care îl face pe păcătosul care crede să fie desăvârșit, prezentându-l înaintea lui Dumnezeu fără pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta? Noi am primit ca o garanție Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că Domnul Hristos a fost făcut pentru noi neprihănire, sfințire și răscumpărare. Dumnezeu ne asigură că putem să ne bazăm pe Cuvântul Său cu o încredere fermă și să ne bucurăm de binecuvântările Sale bogate. „Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu”. (Ioan 16, 27.)

Capitolul 17

Sfat adresat unui pastor conducător cu privire la prezentarea legăturii dintre credință și fapte

Participam la o întrunire și era prezentă o adunare numeroasă. În visul meu, tu prezentai subiectul credinței și al atribuirii neprihănirii lui Hristos prin credință. Ai repetat de mai multe ori că faptele nu valorează nimic și că nu exista nici o condiție. Subiectul a fost prezentat într-o asemenea lumină, încât am știut că mintea oamenilor va fi încurcată și nu vor rămâne cu o impresie corectă cu privire la credință și fapte, așa că m-am hotărât să îți scriu. Ai prezentat acest subiect cu prea multă insistență. Pentru primirea îndreptăririi, a sfințirii și a neprihănirii lui Hristos există niște condiții. Știu ce ai vrut să spui, dar tu Iași o impresie greșită în mintea multora. Deși faptele bune nu vor mântui nici măcar un singur om, totuși este imposibil ca vreun om să fie mântuit fără fapte bune. Dumnezeu ne mântuiește cu o anumită condiție, și anume, dacă vrem să primim să cerem, dacă vrem să găsim să căutăm și dacă vrem să ni se deschidă ușa să batem.

Domnul Hristos Se oferă pe Sine, dorind să-i mântuiască pe deplin pe toți cei care vin la El. Domnul îi invită pe toți să vină la El. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. (Ioan 6, 37.) De fapt, tu înțelegi aceste subiecte la fel ca mine, totuși prin expresiile pe care le folosești le prezinți în așa fel încât produci confuzie. Tu îți exprimi ideile cu privire la fapte așa de categoric, iar când ți se pun

întrebări tocmai cu privire la același subiect, el nu mai rămâne la fel de clar în mintea ta, nu poți să definești pentru alții principiile corecte, și nici tu însuși nu ești în stare să-ți armonizezi declarațiile cu propria credință și cu propriile principii.

Tânărul a venit la Domnul Isus și l-a întrebat: „Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Marcu 10, 27.) Iar Domnul Hristos i-a zis: „De ce mă întrebi: Ce bine? Binele este unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” El l-a zis: „Care?” Domnul Isus a citat câteva, iar tânărul i-a spus: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea, ce-mi mai lipsește?” Isus i-a zis: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă.” Aici sunt condiții, iar Biblia este plină de condiții. „Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuții”. (Matei 19, 17.20.21.22.)

Aspecte la care să fim precauți

Prin urmare, când spui că nu există condiții, iar unele expresii sunt destul de ample, tu împovărezi mintea oamenilor, iar unii nu pot să înțeleagă consecvența expresiilor tale. Ei nu sunt în stare să înțeleagă cum pot să armonizeze aceste expresii cu declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Te rog să fii precaut la aceste aspecte. Aceste afirmații puternice cu privire la fapte nu au făcut niciodată ca poziția noastră să fie mai stabilă. Expresiile tale slăbesc poziția noastră, deoarece mulți te vor considera un extremist și vei pierde învățăturile bogate pe care le ai pentru ei tocmai cu privire la

subiectele pe care au nevoie să le cunoască.... Fratele meu, această învățătură este greu de înțeles. Nu încurca nici o minte cu idei care nu se armonizează cu Cuvântul. Te rog, gândește-te că, deși erau învățați de Domnul Hristos, mulți ucenici au fost lamentabil de neștiutori, dar când Duhul Sfânt, făgăduit de Domnul Isus, a venit asupra lor și l-a făcut pe Petru cel nestatornic un campion al credinței, ce schimbare s-a produs în caracterul lui! Așadar, în prezentările sau expresiile exagerat de elaborate, nu pune nici o pietricică de care să se poată împiedica acela care este slab în credință. Fii mereu consecvent, calm, profund și temeinic. Nu merge până la extremă în nici o privință, ci păstrează-ți picioarele pe stânca de neclintit. Oh, cât de prețios este Mântuitorul! El a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. (Ioan 14, 21.)

Acesta este adevăratul test -- împlinirea cuvintelor lui Hristos. Aceasta este dovada iubirii omului față de Isus, iar cel care face voia Sa îi va arăta lumii dovada practică a roadelor pe care le manifestă prin ascultare, prin curăție și prin sfințenia caracterului....

O, fratele meu, umblă cu atenție cu Dumnezeu, Nu uita că există unii ai căror ochi sunt îndreptați intenționat asupra ta, așteptând să treci dincolo de limită, să te împiedici și să cazi. Dar, dacă rămâi aproape de Isus, în umilință, totul este bine....

În școala lui Hristos nu există nici un moment al absolvirii. Noi trebuie să lucrăm la planul de adăugare, iar Domnul va lucra la

planul de înmulțire. Printr-o sânguință continuă și prin harul lui Hristos, vom pune în aplicare planul de adăugare, făcând chemarea și alegerea noastră să fie sigure.... „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1, 10.11.)

Capitolul 18

Omul poate fi tot așa de curat în sfera lui cum este Dumnezeu în sfera Sa

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3, 2.) Moștenirea poporului lui Dumnezeu este înțeleasă prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17, 3.)

Prin credință, copiii lui Dumnezeu dobândesc o cunoaștere a lui Hristos și cultivă nădejdea venirii Sale pentru a judeca lumea cu dreptate, până când această nădejde ajunge să fie o așteptare plină de slavă, deoarece atunci Îl vor vedea așa cum este El, vor fi făcuți asemenea Lui și vor fi pentru totdeauna cu Domnul. Atunci, sfinții care dorm în morminte vor fi chemați afară, la o nemurire plină de slavă. Când va veni ziua eliberării, veți privi înapoi și îi veți deosebi pe aceia care I-au slujit lui Dumnezeu de cei care nu I-au slujit. Venirea Domnului Hristos va fi întâmpinată cu admirație de toți cei ce cred, iar împărățiile lumii acesteia vor fi ale Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Aceia care așteaptă arătarea lui Hristos pe norii cerului, cu putere și mare slavă, ca Rege al regilor și Domn al domnilor, se vor

strădui să-L reprezinte înaintea lumii prin viața și caracterul lor. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat”. (1 Ioan 3, 3.) Ei vor urî păcatul și nelegiuirea, la fel cum a urât Domnul Hristos păcatul. Ei vor respecta poruncile lui Dumnezeu, așa cum a respectat Domnul Hristos poruncile Tatălui Său. Ei își vor da seama că nu este suficient să fii de acord în mod tacit cu învățăturile adevărului, ci vor înțelege că adevărul trebuie să fie aplicat în inimă, să fie practicat în viață, pentru ca urmașii lui Hristos să fie una cu El, iar oamenii să poată fi la fel de curați în sfera lor, cum este Dumnezeu în sfera Sa.

Nu doar ascultători, ci și împlinitori

În fiecare generație, au existat oameni care au declarat că sunt fii ai lui Dumnezeu, au plătit zecime din mentă, mărar și chimen, și totuși au trăit o viață neevlavioasă, deoarece au neglijat lucrurile mai importante ale Legii -- mila, dreptatea și dragostea de Dumnezeu.

În zilele noastre, mulți se află într-o amăgire asemănătoare, deoarece, în timp ce poartă aparența unei mari sfințenii, nu sunt împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu. Ce altceva se poate face pentru a deschide ochii acestor suflete care se amăgesc singure, decât să li se arate un exemplu de evlavie adevărată și să fim noi înșine nu doar ascultători, ci și împlinitori ai poruncilor Domnului, reflectând în felul acesta pe calea lor lumina curăției caracterului?

Să nu fim asemenea celor lumești

Fiii lui Dumnezeu nu vor fi asemenea celor lumești, deoarece adevărul primit în inimă va fi mijlocul de curățare a sufletului, de transformare a caracterului și de a-l face pe primitor să aibă gândul lui Dumnezeu. Cel ce nu a ajuns să aibă gândul lui Dumnezeu se află încă în starea sa de decădere firească.

Dacă Domnul Hristos Se află în inimă, lucrul acesta se va vedea în cămin, în atelierul de muncă, în piață, în biserică. Puterea adevărului va fi simțită prin înălțarea și prin înnobilarea minții, prin sensibilizarea și supunerea inimii, prin aducerea întregii ființe în armonie cu Dumnezeu. Acela care este schimbat prin adevăr va răspândi lumină în lume. Acela care are nădejdea lui Hristos va fi curat, după cum El însuși este curat. Nădejdea arătării lui Hristos este o speranță vastă și cuprinzătoare. Este speranța de a-L vedea pe împărat în toată frumusețea Sa și de a fi făcut asemenea Lui.

Când va veni Domnul Hristos, pământul va tremura înaintea Lui, iar cerurile vor fi înfășurate ca un sul și fiecare munte, și fiecare insulă vor fi mutate din locul lor. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: «Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!» Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă”. (Psalmii 50, 3-6.) În perspectiva marii zile a lui Dumnezeu, putem să înțelegem că unica noastră posibilitate de a fi în siguranță va fi aceea de a ne îndepărta

de orice păcat și nelegiuire. Cei care vor continua să trăiască în păcat vor fi găsiți printre cei condamnați, care pier.

Soarta celor nelegiuți

Ioan a văzut soarta celor care aleg calea nelegiurii: „Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»” (Apocalipsa 6, 15-17)

Un blestem îngrozitor îl așteaptă pe cel păcătos. Prin urmare, trebuie să știm ce este păcatul, ca să putem scăpa de puterea lui. Ioan spune: „Oricine face păcat, face și fărădelege, și păcatul este fărădelege”. (1 Ioan 3, 4.) Aici avem adevărata definiție a păcatului. Păcatul este călcarea Legii. Cât de adesea este îndemnat cel păcătos să-și părăsească păcatele și să vină la Domnul Isus, dar oare solul care dorește să-l conducă la Hristos i-a arătat cu claritate care este calea? I-a arătat el cu claritate faptul că „păcatul este fărădelege” și că trebuie să se pocăiască și să înceteze să calce poruncile lui Dumnezeu?...

Dumnezeu nu a putut să schimbe nici măcar o iotă sau o frântură din Legea Sa sfântă pentru a o face să corespundă omului aflat în starea lui căzută, deoarece acest fapt ar fi însemnat o discreditare a înțelepciunii lui Dumnezeu în alcătuirea Legii de

guvernare a pământului și a cerului. Cu toate acestea, Dumnezeu a putut să-L dea pe unicul Său Fiu pentru a fi înlocuitorul și Garantul omului, ca să sufere pedeapsa meritată de cel nelegiuit și să-i ofere sufletului pocăit neprihănirea Sa desăvârșită. Domnul Hristos a fost jertfa fără păcat pentru un neam vinovat, făcându-i pe oameni niște robi ai nădejzii, așa încât, pocăindu-se înaintea lui Dumnezeu pentru că au călcat Legea Sa sfântă și crezând în Domnul Hristos ca înlocuitor, Garant și Neprihănire a lor, să poată fi readuși la loialitate față de Dumnezeu și la ascultare de Legea Sa sfântă.

Neprihănirea lui Hristos face posibilă ascultarea

Celui păcătos îi era imposibil să respecte Legea lui Dumnezeu, care era sfântă, dreaptă și bună. Dar această imposibilitate a fost înlăturată prin faptul că sufletului care se pocăiește și crede îi este împărtășită neprihănirea lui Hristos. Viața și moartea lui Hristos pentru omul păcătos au avut scopul de a-l face să beneficieze din nou de favoarea lui Dumnezeu, împărtășindu-i neprihănirea, ca să poată împlini cerințele Legii și să fie primit de Tatăl.

Scopul lui Satana a fost întotdeauna acela de a anula Legea lui Dumnezeu și de a perverti adevărata semnificație a Planului de Mântuire. Prin urmare, el a inventat concepția falsă că jertfa lui Hristos pe crucea Golgotei a avut scopul de a-i elibera pe oameni de obligația de a respecta poruncile lui Dumnezeu. El a strecurat în lume amăgirea că Dumnezeu și-a abolit constituția, și-a înlăturat standardul moral și a anulat Legea Sa sfântă și desăvârșită. Satana a reușit să facă acest lucru și cât de teribil trebuie să fi fost prețul

pentru Cer! În loc de a proclama abolirea Legii, crucea de pe Golgota proclamă cu sunete de tunet caracterul ei neschimbător și veșnic. Dacă Legea ar fi putut fi abolită, fără ca guvernarea cerului, a pământului și a lumilor nenumărate să fie răsturnată, Domnul Hristos nu ar fi trebuit să moară. Moartea lui Hristos a avut scopul de a întări pentru totdeauna validitatea Legii lui Iehova. Pentru că a suferit pedeapsa deplină a vinovăției lumii, Domnul Isus a ajuns Mijlocitor între Dumnezeu și om, pentru a-l face pe om să poată fi din nou plăcut înaintea lui Dumnezeu oferindu-i harul de a respecta Legea Celui Preaînalt. Domnul Hristos nu a venit să nimicească Legea sau proorocii, ci pentru a le împlini până la ultima literă. Jertfa de ispășire de pe Golgota a confirmat că Legea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și adevărată, nu numai înaintea lumii căzute, ci și înaintea cerului și a lumilor necăzute. Domnul Hristos a venit pentru a mări importanța Legii și pentru a o face vrednică de cinste.

Capitolul 19

Opiniile și practicile să fie conforme cuvântului lui Dumnezeu

Mulți pretind că au fost sfințiți înaintea lui Dumnezeu, și totuși, când le este prezentat marele standard al neprihănirii, devin foarte nervoși și manifestă un spirit care dovedește că nu știu nimic despre ce înseamnă a fi sfințit. Ei nu au gândul lui Hristos, deoarece aceia care sunt cu adevărat sfințiți vor respecta și vor asculta Cuvântul lui Dumnezeu, îndată ce este deschis în fața lor, și vor exprima o dorință puternică de a cunoaște adevărul cu privire la fiecare punct de doctrină. Un simțământ de exaltare nu este o dovadă a sfințirii. Afirmația: „Sunt mântuit, sunt mântuit” nu este o dovadă că un om este mântuit sau sfințit.

Multora care sunt cuprinși de exaltare li se spune că sunt sfințiți, deși nu au nici o idee despre semnificația termenului, deoarece nu cunosc nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Ei se flatează cu gândul că se află în conformitate cu voia lui Dumnezeu, pentru că se simt fericiți, dar, când sunt supuși verificării, când Cuvântul lui Dumnezeu le este prezentat pentru a influența experiența lor, ei își astupă urechile, ca să nu audă adevărul, și spun: „Sunt sfințit”, punând capăt în acest fel oricărei controverse. Acești oameni nu vor să cerceteze Scripturile pentru a cunoaște adevărul și a le dovedi că sunt într-o autoamăgire îngrozitoare. Sfințirea înseamnă cu mult mai mult decât un avânt

sentimental.

Emoția nu este sfințire. Singura sfințire este conformarea cu voia Tatălui nostru care este în ceruri, iar voia lui Dumnezeu este exprimată în Legea Sa sfântă. Sfințirea este respectarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Sfințirea înseamnă a dovedi că ești un copil care ascultă de Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuza noastră, nu opiniile și ideile oamenilor. Cei care doresc să fie cu adevărat sfințiți să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu cu răbdare, cu rugăciune și cu un suflet umilit. Să-și aducă aminte că Domnul Isus S-a rugat: „Sfintește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17, 17.)

A trăi prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu

Creștinismul este o viață trăită prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Noi trebuie să credem și să trăim în Hristos, care este calea, adevărul și viața. Credința noastră în Dumnezeu se exprimă prin credința în Cuvântul Său. Noi ne încredem în Dumnezeu și ascultăm de El când respectăm poruncile Sale și îl iubim când iubim Legea Sa.

Credința într-o minciună nu va duce pe nici unul dintre noi pe calea sfințirii. Dacă toți pastorii din lume ne-ar spune că suntem în siguranță, în timp ce noi călcăm chiar și o singură regulă din sfântul standard al neprihănirii, acest fapt nu ar micșora obligațiile noastre și nici nu ne-ar face mai puțin vinovați, dacă respingem un clar: „Să faci” sau „Să nu faci”. Nu trebuie să credem că, datorită faptului că

părinții noștri au mers pe o anumită cale și au murit fericiți, noi putem să mergem pe urmele lor și să fim acceptați, aducând aceeași slujire și făcând aceleași fapte ca ei.

Noi avem mai multă lumină decât au avut ei în timpul lor, iar dacă dorim să fim acceptați de Dumnezeu, trebuie să fim la fel de credincioși în respectarea luminii și în umblarea în ea, cum au fost ei în primirea și respectarea luminii pe care Dumnezeu le-a trimis-o lor. Trebuie să primim și să folosim lumina care strălucește pe calea noastră, cu aceeași credincioșie cu care au primit și au folosit ei lumina care a strălucit pe cale în generația lor. Noi vom fi judecați în conformitate cu lumina care strălucește în templul sufletului în zilele noastre și, dacă vom urma lumina, vom fi niște oameni liberi în Hristos Isus.